

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. Stane za Jugoslavijo 5 Din., za Primorje 5 lir, za Avstrijo 200 K, za Ameriko 1 dolar. — Naročnino in darove sprejema upravnishvo, Jugoslov. tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlati se morajo za vsako nadaljnjo številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za avgust 1922.

Mesečna zaveznica: Sv. Roza Limanska (30. avg.)

Mesečni namen apostolstva molitve, določeni od sv. Očeta:

Zadeve katoliške Cerkve v latinski Ameriki.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ijublj. škof.	lavant. škof.
1	Torek	Vezi Petra ap.	Tunjice	} Mozirje Luče Nova Štifta Sv. Mart p. G. g.
2	Sreda	Porcijunkula	Ribnica	
3	Četrtek	Najd. sv. Štef.	Lj. Marij.	
4	Petek	Dominik	Sv. Ožbald	
5	Sobota	Marija Snež.	Gora pri Sod.	
6	Nedelja	Izprem. Gosp.	Predoslje	} Sv. Mih. p. M. Nazarje Ptuj Ptuj (hiraln.)
7	Poned.	Kajetan	Sv. Jak ob S.	
8	Torek	Cirijak	Polica	
9	Sreda	Roman	Gotenica	
10	Četrtek	Laurenčij	Raka	
11	Petek	Tiburij	Janče	} Sv. And. v S. g.
12	Sobota	Klara	Gozd	
13	Nedelja	Hipolit	Dobovec	
14	Poned.	Evzebij	Lj., Lichtent.	
15	Torek	Vnebovz. Mar.	Polje	
16	Sreda	Joachim	Dolenja vas	} Sv. Urh p. Pt. Hajdinja Vurberg Sv. And. v S. g.
17	Četrtek	Hijačint	Ribno	
18	Petek	Helena	Sv. Lov. ob T.	
19	Sobota	Ludovik	Cerklje p. K.	
20	Nedelja	Bernard	Žalina	} Sv. Lov. v S. g.
21	Poned.	Ivana Franč.	Mekinje	
22	Torek	Timotej	Trebnje	
23	Sreda	Filip B.	Koprivnik	
24	Četrtek	Jernej ap.	St. Jernej	
25	Petek	Ludovik	Goričica	} Sv. Marj. p. P. Polenšak Rogatec
26	Sobota	Cefirin	Zg. Tabinj	
27	Nedelja	Srce Marijino	Dole	
28	Poned.	Avguštin	Štanga	
29	Torek	Janez obglav.	Stopiče	
30	Sreda	Roza Liman.	Brdo	} Sv. Križ p. Sl. Sv. Ema Medv. selo Kostrfivnica
31	Četrtek	Rajmund	Višnja gora	

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Marijina družbenka za dosego dušnega miru ter za spoznanje pravega poklica. — Marijina družbenka M. Z. za pomoč božjo v raznih dušnih in telesnih zadevah, svojega brata v tujini ter svojega očeta, da bi se odvadil pijančevanja in surovosti. — Neki mladenič, da bi mogel premagati vse ovire in stopiti v tako zaželeni redovni stan. — Vse še ne uslišane prošnje,

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Marija Zapušek brez. Devici, Pomočnici kristjanov za večkratno uslišanje v raznih zadevah. — Ana Makarovič, Bodrež, presv. Srcu Jezusovemu za zdravje

in sv. Antonu za srečno vrnitev v domovino. — Alojzija Martinčič iz Svibna brez. spočeti Devici Mariji, sv. Antonu Pad. in sv. Alojziju za večkratno uslišanje ter sv. Jožefu za pomoč v raznih stiskah. — Elizabeta Rupert presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za ozdravljenje hude živčne bolezni. — I. S. sv. Antonu Pad. za večkratno uslišanje. — Josipina Krivec iz Kamnika Materi božji in sv. Antonu Pad. za večkratno uslišane prošnje. — Pal Marija iz Postojne sv. Antonu Pad. za dvakratno pomoč pri izgubljenih predmetih. — Neka oseba presv. Srcu Jezusovemu za ozdravljenje po hudi operaciji. — Marija Pavlin iz Naklega presv. Srcu Jezusovemu in sv. Jožefu za ozdravljenje. — Župnik F. Rajčević se zahvaljuje za doslej mu izkazano milost in priporoča za nadaljno.

Moškim vso skrb!

Zadnjič ste brali veselo poročilo o lepem shodu mladeniških in moških Marijinih družb na binkoštni ponedeljek v Ljubljani. Ta shod je bil eden najveselejših pojavov v sedanjih veri ne preveč ugodnih časih. Vsak dober človek je bil takega pojava vesel. Pa tudi udeleženci sami so ga bili veseli. Eden izmed udeležencev piše uredništvu:

Ne morem si kaj, da bi se ne zahvalil za veselje, katero sem užival na marijanskem shodu v Ljubljani. Imel bom ta dan za najlepši svojega življenja. To navdušenje je navdajalo tudi druge udeležence iz našega kraja. Žalibog, da jih je bilo tako malo število (7), ker nam ni bilo dosti priporočeno... (kraj je daleč od Ljubljane in štiri ure od železnice).

Iz tega pisma se vidi, kako znajo tudi moški ceniti skrb in trud, ki se obračajo njim v verskem oziru; kako hvaležno delo torej je, posvečevati fantom in možem ljubezen in skrb, delo in trud.

Na shodu so se sklenile in sprejele tudi neke resolucije (sklepi), v katere je kakor v šopek povzeto in povito najvažnejše, kar se da storiti za moške v verskem oziru.

Resolucije, zadnjič napovedane, se glase:

Na shodu mladeniških in moških Marijinih družb v Ljubljani dne 5. junija 1922 zbrani udeleženci se strinjajo v tem, da je treba versko življenje moških v našem času prav posebno gojiti. V ta namen:

1. naj se prirejajo pogostni cerkveni shodi mladeničev in mož; en splošen shod za vso Slovenijo ali vsaj vso škofijo vsako leto; manjši shodi, za eno ali nekaj dekanij skupaj, tudi vsako leto.

2. Za moške so potrebni tudi posebni cerkveni govori, ne samo ob izrednih prilikah, na shodih, ampak redno, najbolje vsak mesec enkrat.

3. Določi naj se povsod tudi ena nedelja v mesecu za sprejem sv. zakramentov moškim; po potrebi tudi dve nedelji: za moške posebe, za mladeniče posebe.

4. Pri spovednicah bodi ena stran moškim tako dostopna, da pridejo lahko na vrsto takoj, kadar pridejo zraven. — Istotako bodi tudi obhajilna miza na moški strani prosta moškim, dokler vsi ne opravijo. Ta navada naj se proglasi in vpelje po vseh cerkvah.

5. Priporoča in goji naj se »Apostolstvo mož« ali vsakomesečno obhajilo moških.

6. Ker so duhovne vaje posebno izdatno sredstvo za povzdigo verskega življenja, se priporoča, da naj se na mnogih krajih prirejajo posebne vaje za moške. — Postavi naj se v ta namen posebna hiša za duhovne vaje.

7. Vpeljujejo, oživljajo, s skrbjo in ljubeznijo naj se vodijo Marijine družbe za mladeniče in moške. Da bodo pa Marijine družbe bolj prikupljive in vabljive, naj se goji po družbah veliko bolj kot dosedaj pošteno veselje in zabava, posebno pa še pošteno in pobožno petje.

Pripomniti moramo, da te resolucije niso kak predpis ali ukaz, kakršnih shod nima pravice dajati, ampak le neka navodila in priporočila, po katerih se ravna, kolikor jih kje spoznajo za primerne in mogoče. Gotovo pa se ta navodila priporočajo sama po sebi. In kjer jih bodo uvaževali, bodo rodili tudi lepe sadove.

Tega nikakor ne smete tako razumeti, kakor bi hoteli ženske iz cerkve in svetih prostorov odrivati, jim službo božjo in prejetje sv. zakramentov oteževati. Vse prej kakor to! Toda vse, kakor je prav: v pravem času in pravem razmerju! Ker so moški take narave, da si sami časih v cerkvi ne znajo pomagati, treba jim je kolikor mogoče nasproti priti in jim

sv. opravilo olajšati. Radi tudi imajo, če se zanje kaj posebnega priredi. In da so moški za to, kar se zanje stori, dovzetni, da, celo hvaležni, to se je po-

kazalo že večkrat ob posebnih prilikah; to je pokazal tudi naš binkoštni shod.

Zato pa hočemo to delo nadaljevati vztrajno in goreče!

Evharistični kongres v Rimu.

Poroča urednik.

(Dalje.)

V Rimu je videti marsikaj lepega in znamenitega, kar nikjer drugod na svetu. Toda središče katoliškega Rima in najsrčnejša želja vsakega vernega katoličana v Rimu je vendar le — papež, sv. oče. Brez papeža takorekoč ni Rima. Verni katoličani hodijo v Rim v prvi vrsti zaradi papeža.

Rekel sem, da smo imeli na evharističnem kongresu priliko sv. očeta videti tolikokrat, kakor drugikrat nikoli. Petkrat smo bili skupaj, in sicer po dalj časa: 1. pri otvoritvi kongresa, 2. pri slovesni sv. maši, 3. pri ponočnem češčenju in polnočni sv. maši, 4. pri avdienci, 5. pri sklepu kongresa. Vse to sem vam obljubil opisati. — Prvo točko smo že obdelali; zdaj pa druge. Seveda vse le bolj nakratko, ker če bi hotel vse natančno opisovati, ne pridem do konca.

Na Vnebohod je bila v cerkvi sv. Petra slovesna sv. maša sv. očeta. Začeti se je imela ob devetih. Priprave na tako mašo so dolge. Ljudje čakajo pred cerkvijo, še preden se odpre. Povedati pa moram, da v Rimu ne odpirajo cerkva tako zgodaj kakor v Ljubljani, kjer so cerkveniki in pobožne »duše« v tem oziru tako pridne, kakor ne kmalu kje drugod. Večina ljubljanskih cerkvá je pozimi odprta že ob petih, poleti ob pol petih, če ne celo ob štirih. Ob teh urah so tudi že prve maše. Rimski mežnarji takrat še smrčijo. Cerkve odpirajo šele ob šestih ali polsedmih, ko solnce že pošteno greje. — Težava je toliko ur stati na nogah. Zato prodajajo pred cerkvijo stolčke, ki jih nekateri prinesejo s seboj v cerkev, da se malo spočijejo na njih.

Po sredi cerkve je pregrajen prostor, prihranjen samo za »izvoljene«. Preden sv. očeta prinesejo, tekajo tam po tisti sredi gori in doli strežniki, vojaki in duhovniki, ki pripravljajo za prihod in za božjo službo. Vojakov je več vrst. Posebno krasno oblečena je nobel-garda, to so menda sami rimski plemenitaši, ki nastopajo kot častno spremstvo sv. očeta. Na glavi imajo krasne čelade in z golimi meči ponosno korakajo po cerkvi gori; lepa vrsta jih je. Dokaz, da je v Rimu še vedno mnogo imenitnih ljudi, ki si štejejo v posebno čast

biti v službi sv. očeta. Druga vrsta vojaštva, ne vem kako se imenuje, so sami orjaki, taki da bi kmalu zvezde klatili: izredno visoki, krepki in krasni možje. Tudi ti so lepo oblečeni, na glavi imajo orjaške kučme, podobne kučmam ruskih mušikov. Tretji so navadni švicarji, papeževa redna straža.

Ob deveti uri se je začel pomikati sprevod iz Vatikana v cerkev. Kdo je vse v tem sprevodu, ne morem natančno naštet: vojaštvo, strežniki, kleriki, nekaj duhovnikov, nazadnje škofje in kardinali; vsi ti v mitrah (škofovskih kapah). Koliko jih je bilo, — kdo bi mogel povedati? Morda dvesto. Šteti jih ni časa. Vsak škof in kardinal ima še svojega duhovnika-spremljevalca. — Vidite, da je procesija dolga, dolga, preden se prikažejo sv. oče.

Nazadnje se oglasijo z balkona nad glavnimi vrati mogočne trobente: Iz zadnje kapele na moški strani prinesejo visoko na prestolu sedečega sv. očeta, pod baldahinom, s tiaro (trojno krono) na glavi. Vihar navdušenja nastane po celi cerkvi: gromoviti klici eviva-živio!, ploskanje z rokami in mahljanje z robci po celi širni cerkvi. Počasi nesejo sv. očeta po cerkvi gori do velikega oltarja, in ves ta čas pojejo trobente na koru ter traja to viharo-navdušeno pozdravljanje. Meni pa ni dano, da bi bil ob taki priliki posebno glasen — kak živio mi pač skoro uide iz grla — pač pa mi vselej stopijo v oči solze ginjenja. Pa je v resnici ganljiva tolika ljubezen, spoštovanje in vdanost, ki se razodeva v tem gromovitem pozdravljanju. Gotovo ga ni vladarja, ni zmagovalca, ni narodnega junaka, sploh ni človeka na svetu, ki bi mu tako gorko bila srca nasproti, kakor namestniku Kristusovega na zemlji. Ni je tudi duhovne moči, ki bi se mogla meriti z močjo papeštva.

Ko pride veličastni sprevod do velikega oltarja, ki stoji sredi cerkve pod ogromno kuplo, pozdravljanje preneha in se oglasi petje. 900 pevcev — videl jih nisem, a rekli so mi tako — je menda pelo. Pevci so večinoma kleriki, gojenci neštetih rimskih duhovskih in redovnih zavodov. Peli so vse enoglasno, ko-

ralno. Najprej so peli neke himne: Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat — to sem dobro razumel — Kristus zmaguje, Kristus vlada, Kristus kraljuje — potem so peli terco, nato se je pričela sv. maša.

Kakšna je papeževa slovesna pontifikalna maša, ne morem nadrobno opisovati. Prvič ni časa, da bi se spuščal preveč v podrobnosti, drugič moram pa tudi po pravici povedati, da nisem mnogo videl. Cerkve je preogromna, razdalja prevelika, množica preštevilna, da bi bilo mogoče vse videti. Pa tudi treba ni, da bi človek prav vse obziral. Ob takih prilikah, ko se da mnogo lepega videti, je tudi prav lepa priložnost za zatajevanje. In vsaj malo te priložnosti mora človek porabiti, če ne bi ljudje drug drugega pohodili. Misliti moramo, da tudi drugi želijo kaj videti in pustiti jim moramo to veselje, sami sebe pa malo nazaj držati. Tisto malo zatajevanja je več vredno kakor vse, kar človek vidi.

Sličica, ki jo imate na strani 176, vam kaže prizor s papeževe velike maše. Naslikan vam je prostor med velikim oltarjem, ki stoji sredi cerkve pod kupolo in med zadnjim koncem cerkve (presbiterijem), kjer je papežev prestol. Vmes so sedeži za škofo in kardinale. Sv. oče z asistenco vred so tukaj pri oltarju. Žalibog, da so slike Bogoljubove večinoma tako nejasne, da se drobne reči le slabo vidijo. — Jaz sem stal med sv. opravilom v drugem delu cerkve, onstran velikega oltarja, kjer nisem mogel videti, kaj se godi v presbiteriju. Videl sem pač iz daljave sv. očeta pri oltarju in slišal pevanje sv. maše. Sv. oče imajo lep, prijeten in močan glas. Ne vem pa, če bi bili naši pevski strokovnjaki s petjem popolnoma zadovoljni; je malo zaokroženo po italijanski navadi.

Med povzdigovanjem ne zvončka, ampak se oglasijo iz kupole doli srebrne trobente, ki skrivnostno-veličastno spremljajo najsvetejše dejanje.

Po končani sv. maši so pevci zopet pevali razne svoje himne, nato pa se je razvil sprevod od velikega oltarja nazaj doli po cerkvi. Pri odhodu zopet isto orjaško-navdušeno pozdravljanje kakor pri prihodu. Slovesnost se je končala ravno opoldne, trajala je torej polne tri ure. Lepo je bilo videti po končani cerkveni slavnosti trg sv. Petra, na katerem je mrgolelo ljudstva, hitečega iz cerkve.

Ponočno češčenje.

Tretjič smo imeli srečo videti in biti pri maši sv. očeta pri nočnem češčenju. To je bilo, če se ne motim, ponoči med petkom in soboto, 27. in 28. majem. Ponočno češčenje

je povsod pristopno le moškim, in tako je bilo tudi v Rimu. Ženska, nežna, mehka stvarca, mora biti ponoči pod streho; slana hudobnega sveta bi jo utegnila ponoči kaj osmoditi. Doma pod streho, po svojih samostanih in drugih hišah, že premolijo marsikatero noč in uro, to dobro vemo; le za na cesto ponoči niso.

Ponočna pobožnost je trajala od 11. ure zvečer do 3. ure zjutraj. Zbirali smo se v cerkvi že od 9. ure dalje. Ob 11. pridejo sv. oče — od iste strani kakor zadnjič — a to pot z manjšim spremstvom in peš.

Nato se je izpostavilo sv. Rešnje Telo na veliki oltar in smo molili do 12. ure. Opolnoči je tržaški škof Bartolomasi imel kratek nagovor. Tržaški škof je sploh imel neko večjo vlogo pri evharističnem kongresu. Ker je zdaj tudi znaten del Slovencev podložen temu gospodu, naj mimogrede dodam par besedi o njem. Že omenjeni štirje ljubljanski udeležniki evhar. kongresa, doktor P. in trgovec M. s svojima gospema, ki znajo vsi laški, so se slučajno vozili s tržaškim škofom skupaj v Rim. In ti so mi takoj, ko smo se v Rimu sešli, z veseljem pripovedovali, da so se vozili s tržaškim škofom od Trsta do Rima skupaj, in niso mogli dosti prehvaliti prijaznosti škofove. Razgovarjali so se skoro celo pot z njim, škof je imel pri sebi slovensko slovnico in jih povpraševal, kako se ta in ona reč imenuje po slovensko.

Naj pa vtaknem kar tukaj vmes, kar sem bral danes (8. julija) v tržaški »Edinosti«:

Iz Sv. Križa pri Trstu. Evharistična slavnost, napovedana za 29. junija, se je izvršila v najlepšem redu in popolnoma nemoteno. Žal, da je strah pred nemirnimi elementi mnoge preplašil, da niso prišli iz drugih župnij. Zelo ganljiva je bila polnočnica, pri kateri je bilo sv. obhajilo. Do 1. in enčetr po polnoči sta spovedovala P. Bonin in R. Knafelj.

Nekaj izredno sijajnega je bila evharistična procesija, katere so se udeležili s križem in zastavami le šempolajci in Prosečani. Pet velikih slavolokov je bilo napravljenih; nad slavoloki pa so bili okrašeni odrji, raz katerih so belo oblečene deklice sipale cvetlice na križe, zastave in baldahin. Petje je vodil preč. g. Škabar; pelo se je tako krasno in precizno, da so vsi kritiki pripoznali, da je kriški cerkveni zbor zdaj najboljši. Veličasten je bil prizor, ko je vse ljudstvo ob spremljanju domače godbe pelo posvečenje presv. Srcu Jezusovemu...

Isto popoldne smo imeli med nami preč. gosp. škofa Bartolomasia, ki je prišel deliti sv. birmo in je s slovesno zahvalno pesmijo zaključil evharistično slavnost. Slovenski je govoril pred birmo preč. g. dekan opea-

ski, g. Zink; po birmi je spregovoril tudi preč. g. škof, ki je sicer govoril italijanski, toda v svoj govor vpletel toliko slovenskih besed in stavkov, da je s tem pokazal, kako mu je hudo, ne more napraviti cele pridige v našem jeziku.

Kakor torej kaže, ima škof zelo dobro voljo, da bi se naučil slovensko in želi pokazati Slovencem svojo ljubezen in naklonjenost.

Pa vrnimo se v cerkev sv. Petra v Rimu! Po končanem nagovoru se je pričela maša sv. očeta. Tiha maša, — med mašo pa sv. obhajilo navzočih vernikov. Razen duhovnikov, katerih je bilo seveda v cerkvi na stotine, so bili menda vsi navzoči pri obhajilu. Koliko pa je bilo teh obhajancev, pa ni lahko natančno povedati. Nekoliko si lahko mislite, če vam povem, da je sv. očetu pomagalo obhajati še osem škofov. Povedal sem vam, da veliki (papežev) oltar stoji sredi cerkve, tako da se lahko gre okoli njega. Na vseh štirih

straneh torej so delili sv. obhajilo; in sicer na treh škofje, na četrti (zadnji ali gornji) strani pa papež. In kako dolgo je trajalo sv. obhajilo? Škofje so obhajali celo uro, papež pa še dolgo potem, ko so škofje že končali: skupaj pol-drugo uro. Devet gospodov je torej obhajalo celo uro in še čez, in to samo moške! Toli-kega skupnega obhajila moških še nismo videli. Koliko je bilo obhajancev, seveda ne morem povedati; kdo bi jih mogel šteti? Več ti-soč seveda. To vam je dokaz, da je tudi med moškimi še mnogo vere in pobožnosti. In če je drugod po svetu tako, mora biti tudi pri nas! Tudi mi moramo moške vzdigniti k lepšemu verskemu življenju! In prepričan sem, da je to mogoče, če stvar resno v roke vzamemo. — Vse skupaj: tiha maša sv. očeta z obhajilom vred je trajala od polnoči do dveh. Pol treh zjutraj pa je bilo, ko smo šli iz cerkve in ob treh smo se vlegli spati. Bilo je telesno zelo utrudljivo, velik pa duševni užitek in lepo preživljena noč.

Evharistični shod v Varaždinu.

Slovenci, podajmo Hrvatom roke!

Na pobudo »Bogoljuba« je sklenjeno, da bo 26. in 27. avgusta evharistični shod v Varaždinu. Sploh je v načrtu, da bo vsako leto en evharistični shod na Hrvatskem, in sicer vsako leto v drugem kraju.

Mi bratom Hrvatom k temu sklepu srčno čestitamo in se ga iz srca veselimo. Upamo, da se bo sklep tudi res izvršil. Evharistični shodi bodo za Hrvaško najprimernejši. Bodo nekako to in še več kakor so pri nas katoliški shodi. Hrvaška potrebuje predvsem verskega poživljenja. Le še marijanska ideja naj se sprejme v program! Marija in Evharistija — kaj hočete lepšega in kako dobro gre to skupaj!

Če pa v kateri stvari, moramo gotovo v tej Slovenci s Hrvati skupaj držati! Hrvatje radi priznavajo, da smo mi v nekatereh rečeh — glede organizacije sploh in verskega življenja še posebe — pred njimi. Podajmo jim torej prijateljsko roko! Naj se učijo od nas, kar imamo dobrega; a tudi mi se bomo imeli od njih kaj učiti.

Zato prosimo in pozivljamo Varaždinu bližnje Slovence,

naj se shoda udeležijo. Prihodnje leto, ko se obeta velik, splošen jugoslovanski evharistični kongres v Zagrebu, bo povabljen k udeležbi vsa Slovenija. V Varaždinu pa je shod manjšega obsega, zato naj se ga udeležijo vsaj bolj bližnji Slovenci. To je predvsem ptujski okraj na Štajerskem, morda tudi brežiški in mariborski, in naši dobri Prekmurci. Tudi iz leskovaške dekanije na Kranjskem bi ne bilo predalet. Prav posebno številno naj pritisnejo najbližje župnije: Ormož, Središče in druge; saj iz Ormoža se menda vidita zvonika varaždinske cerkve. Seveda samo poziv v Bogoljubu ne bo zadostoval. Treba bi bilo, da se v vsakem kraju posebe poagitira za udeležbo in tudi aranžira. Pridite z zastavami! Družbenke s svetinjami! Če nas bo Slovencev dosti, bomo imeli svoje zborovanje. Tudi na petje se pripravite; med procesijo in pri shodu se mora peti! Glavna stvar bo seveda v nedeljo 27. avgusta; kdor more, naj pride pa že v soboto, 26.!

Torej 27. avgusta v Varaždin! Pokazimo Hrvatom malo ljubezni!

Ali ste že kupili knjižico »Posvetimo družine presvetemu Srcu!«? Ali ste tudi posvetitev samo že izvršili ali jo vsaj mislite izvršiti?

700letnica smrti sv. Dominika.

Obhajali smo 700letnico, odkar je ustanovil sv. Frančišek Asiški svoj tretji red. Ko pa obhajamo ta spomin, ne smemo pozabiti, da je poteklo tudi 700 let, odkar je umrl sv. Dominik. To je bilo l. 1221., dne 6. avgusta. O sv. Dominiku kakor tudi o sv. Frančišku velja, da sta s svojimi ustanovami podprla sv. Cerkev. Ne bilo bi prav, ako bi se ne spomnili tudi te obletnice. Kakor se imamo sv. Frančišku zahvaliti za njegove tri redove, tako se imamo zahvaliti tudi sv. Dominiku, ker je tudi on ustanovil tri redove: red dominikanov ali pridigarjski red, red dominikank in svoj tretji red. Njemu se imamo zahvaliti tudi za sv. rožni venec. Žal, da Slovenci še nimamo dominikanskih redov; kar jih je bilo, so jih zatrli. Imamo pa sv. rožni venec, katerega nam pa nihče ne vzame iz rok.

Kakor za 700letnico III. reda sv. Frančiška, so izdali sv. oče Benedikt XV. tudi okrožnico za 700letnico smrti sv. Dominika. V ti okrožnici se spominjajo velikih zaslug, ki jih ima sv. Dominik za katoliško Cerkev. S svojimi redovi je branil resnice sv. vere, zatiral krive nauke in z njimi združeno grešno življenje. Njegov red nam je dal svete moče, pa tudi svete žene, ki so se odlikovali po svetosti in veliki učenosti. Omenim le enega: to je sv. Tomaž Akvinski, angelski učenik, največji bogoslovni učenjak. Če bi ne bil dal nič drugega, kot tega, bi morali biti že hvaležni ustanovitelju dominikanskega reda.

Njegov red se je tudi odlikoval v vdanosti in ljubezni do sv. Cerkve. Naj omenim samo en dogodek. Sv. Katarina Sijenska, dominikanka, je pregovorila papeža, da se je po 70letnem prežnanstvu v Avinjonu zopet povrnil v Rim.

Po sv. Dominiku in njegovih redovih se je zelo razširilo češčenje do prebl. Device Marije. To se je godilo posebno po molitvi sv. rožnega venca. Koliko milosti je prejel grešni svet po ti molitvi, koliko grešnikov se je spreobrnilo, koliko duš rešilo iz vici!

Mi živimo v podobnih časih kot so bili časi sv. Dominika. Sv. oče kot naš svetovni zdravnik nam priporočajo kot svetovno dušno zdravilo češčenje Matere božje in še posebej molitev sv. rožnega venca.

Kako naj mi Slovenci praznujemo to 700letnico sv. Dominika? Zeleti bi bilo, da se vpelje tudi v naše kraje dominikanski red, da širi med nami ljubezen do Marije. Poživimo zopet gorečnost do sv. rožnega venca. Da bomo imeli od te molitve še več koristi, vstopimo v bratovščino sv. rožnega venca. V vsako župnijo to dominikansko družbo! To bodi naš III. red sv. Dominika!

Udom družbe vednega rožnega venca.

Te 700 letnice se veselimo tudi mi, ki smo prevzeli častno nalogo, da stojimo na straži vsako leto eno uro. Z rožnim vencem v roki delamo častno stražo Kraljici sv. rožnega venca. Ali bojim se, če niste mnogi zapustili svoja mesta in puško vrgli v koruzo? Dolgo časa se nisem nič oglasil, da bi se kaj pogovorili o naši družbi. Kakor vidite, smo sedaj daleč narazen, jaz sem ostal na Laškem, vi po večini pa v Jugoslaviji. Za enkrat ostane še vse po starem pri naši družbi. Če bodo kake spremembe, se o tem pogovorimo. Klimčam Vam: Ostanite zvesti Mariji!

V Studenem pri Postojni. — Dominik Janež, župnik.

Zlate jagode.

20.

Potrudite se za čednosti resno, če ne, jih ne boste nikoli dosegli. Ne mislite, da morete kako čednost gotovo doseči, če ni preskušena v skušnjavah in bojih, in če se ne vadite v njih zvesto v vseh priložnostih. Pred tem ne smemo bežati, ampak si jih le zeleti, iskati in jih z veseljem objeti. (Sv. Terezija.)

Sv. Vincencij Pavelski se ni zadovoljil s tem, kakor se mnogi, da bi čednost samo poznal in cenil, ampak je mislil vedno na to, kako bi se v njej vadal. Njegovo načelo je bilo, da sta trud in potrpljenje najboljša sredstva, da se čednosti v našem srcu utrde, in da se tiste čednosti, ki se ne pridobe s trudom, lahko zopet zgube. Ta načela je tudi sam izpolnjeval. Kadar-

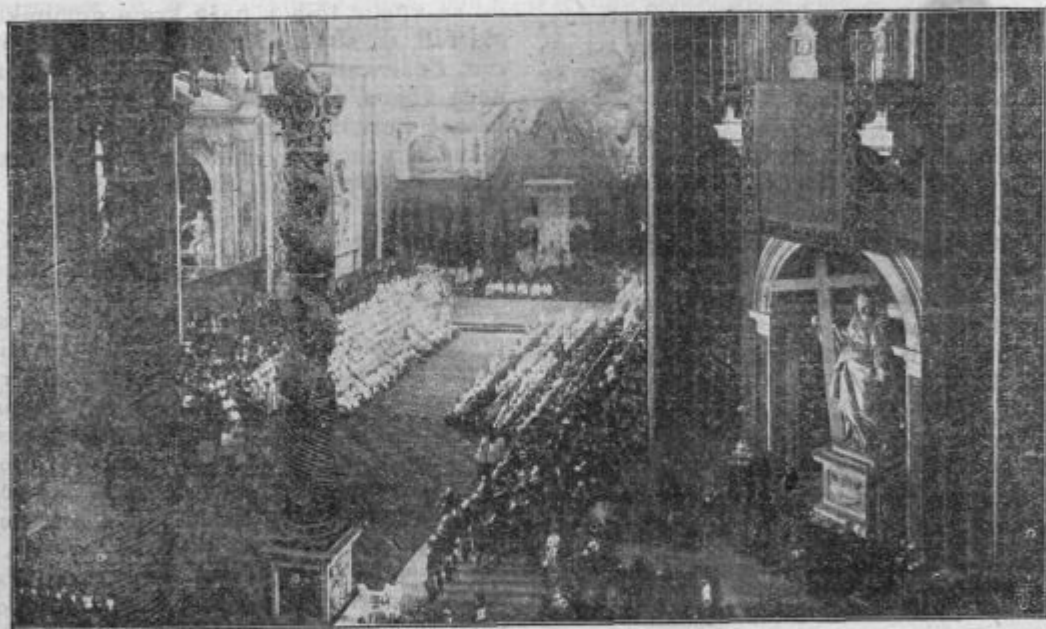
koli je njegovo misijonsko družbo zadela kaka nesreča, se ni nikdar prav nič razburjal ali začudil, ampak je imel navado mirno reči: »To je dobro za nas, ker nam nudi priložnost, da se vadimo v čednostih.«

Ravno tako je sv. Filip Neri osrčeval svoje spovedance ob času hudih skušnjav. Opominjal jih je, naj ne bodo potrli, ker če hoče Bog koga v čednosti utrditi, pripušča, da ga napadajo ravno nasprotnosti.

Molimo! O Bog, kolikokrat sem bil v skušnjavah in dušnih težavah potrli, zbežan in sem ravno zaradi tega padel.

prav poseben način odlikovali. Eden izmed teh je bil sv. Francišek Pavlanski. Ni mu bilo dosti, da se je imel za najzadnjega izmed vseh ljudi, hotel je tudi, da se bratje od njega ustanovljene družbe imenujejo »najmanjši«.

Molimo! O moj Jezus, kako daleč sem, še od teh dveh temeljnih čednostih! Ali se ne povzdigujem rad nad druge, ko bi se moral imeti za najzadnjega! In ljubezen moja! Ali ne ljubim veliko bolj sebe kakor tebe? O moj Bog, razsvetli me, da spoznam svojo revščino, ljubeznivost tvojo pa cenim in ljubim nad vse!

Pri veliki maši sv. očeta v cerkvi sv. Petra.

Odpusti mi mojo malosrčnost! Znaprej bom vselej pribežal v tvoje očetovsko naročje in se pod tvojim varstvom pogumno boril.

21.

Ponížnost in ljubezen sta dva stebra, ki nosita poslopje čednosti. V teh dveh se je treba najbolj utrditi. Kakor znano, je trdnost poslopja odvisna od temelja. (Sv. Franč. Sal.)

Četudi ni nobenega svetnika, ki bi bil brez teh čednosti postal svet, so pa vendar nekateri med njimi, ki so se v njih na

22.

Dve nogi, s katerimi se hodi po poti popolnosti, sta: zatajevanje in ljubezen. Prva je leva, druga desna noga. (Sv. Terezija.)

Po teh dveh nogah je prišel sv. Francišek Asiški do najvišje popolnosti. Zatajeval se je tako, da je proti koncu svojega življenja šaljivo rekel, da bi moral svoje telo za odpuščenje prositi, ker je tako grdo ž njim počel. Kako veliko pa je imel ljubezen, priča njegovo ime »Francišek Serafski«.

Molimo! O moj Bog, sram me je, če primerjam svojo mlačnost z gorečnostjo tvojih zvestih služabnikov. Jaz mehkužim svoje telo in se vdajam nagnjenjem svojega spačenega srca, namesto da

bi vse želje svojega srca obračal nate, neskončno Lepoto. Daj mi razsvetljenje in moč, da bom zaničeval vse minljivo in hrepenel le po večni Dobroti.

(Dalje.)

Kako presoajmo trpljenje.

»Zgodi se tvoja volja!«

Piše župnik V. Čadež.

Preden končamo to poglavje, naj damo še nekaj opomb o trpljenju sploh, da bomo še tem bolje umeli, kako se nam je vesti, kadar nas zadene kak križ v katerikoli obliki. Sicer je vprašanje o trpljenju tako obširno, da bi se lahko porabila cela knjiga samo za to vprašanje; tukaj hočemo o tem spregovoriti le, kolikor nujno spada v okvir naše razprave.

Križev nikomur ne manjka; nobeno bogastvo človeka ne odkupi od postave trpljenja, kakor tudi ne največja svetost. Gorje zlasti tistemu, ki ne ve, kako se v trpljenju vdati v voljo božjo! Takemu še posebno veljajo besede pesnika:

Življenje ječa, čas v nji rabelj hudi,
skrb vsak dan mu pomlajena nevesta,
trpljenje in obup mu hlapca zvesta,
in kes čuvaj, ki se nikdár ne vtrudi.

(Prešeren.)

Da je vsako trpljenje od Boga poslano v naše dobro, o tem smo se že dovolj prepirali. Sv. pismo nas na več mestih zagotavlja, da je ravno trpljenje, katero Bog komu pošilja, dokaz božje ljubezni. Sveti Pavel pravi n. pr.: »Kogar Gospod ljubi, ga pokori; in tepe vsakega otroka, katerega sprejme.« (Hebr. 12, 6.) Da, po pravici trdijo učeniki duhovnega življenja, da nam Bog ravno takrat kaže svojo posebno ljubezen, kadar nas obišče s kakim križem. Primera nam bo to hitro pojasnila. Starši, ki pametno ljubijo svojega otroka, se le neradi odločijo, da ga kaznujejo, kadar je potrebno; otroku dobrote deliti, jim je sladko, a kaznovati ga, kako težko jim je velikokrat! Le, ker hočejo otroku dobro, sežejo po tem skrajnem sredstvu in še to le, vkolikor se jim zdi neogibno potrebno. Prav tako Bog. Le nerad, da govorimo človeško, se odloči, da tepe svoje otroke, zlasti tiste, ki jih ljubi; a ker ve, koliko dobrega pride za človeka iz trpljenja, ga

ravno njegova ljubezen do nas nagiblje, da nas obiskuje z nadlogami; tako se nam v trpljenju ljubezen božja do nas razodeva na najvzvišenejši način. Če to premišljujemo, nam postaja vedno bolj umljivo,

da pravi Bog se kliče Bog ljubezni, da ljubi vse ljudi, svoje otroke, da zemlja, kjer vijó viharji jezni, je skušnje kraj, da so naš dom visoke nebesa, da trpljenje in bolezní z veseljem vred so dar njegove roke, da čudno k sebi vod' otroke ljube, da ne želi nobenega pogube.

(Prešeren, Krst pri Savici.)

S trpljenjem Bog pravične preskuša, jih ozdravlja njihovih dušnih slabosti ali pa tudi kaznuje za male pogoške; hudobne pa kaznuje ter skuša na ta način privedi jih do poboljšanja. Zopet je zlasti napuh, kojega hoče Bog v nas zatreti s tem, da nam pošilja toliko bridkosti. Saj je še tako v nas dostikrat silno veliko napuha; kaj bi še le bilo, če bi nam vedno sijalo solnce sreče! In morda se imamo pri vsem svojem napuhu še za ponižne; v mislih svojih, če že ne v besedah, se dvigamo nad vse druge, vse delamo boljše kot drugi, vse znamo bolje kot drugi; besedica pohvale nas kar omami, majhna graja pa napolni s srdom; skratka prežeti smo morda samoljubja do zadnje kaplje krvi, ne da bi se tega zavedali. Če smo slišali kako pohvalo o sebi, tedaj jo v svoji bujni domišljiji še bolj razpletamo, kopajoč se v blaženi zadovoljnosti, češ: kako nas ljudje cenijo; če slišimo kaj slabega o sebi, obstoji navadno naš odgovor v tem, da kujemo naklepe, kako se bomo znosili nad onimi, ki se drznejo, nam kaj očitati. Revez tisti, ki ima pogum, povedati nam resnico v obraz, ker si ne damo od nikogar nič reči in nič poučiti. Zoper to našo usodno slepoto skoro ni drugega zdravila kot trp-

ljenje, n. pr. bolezen, časna zguba ali dušne bridkosti, preganjanje, obrekovanje, preziranje ali kaj drugega. Najboljše pridige, najlepše knjige in najprisrčnejši opomini ne morejo tega doseči, kar doseže v kratkem času trpljenje. V trpljenju šele čutimo svojo slabost, odvisnost od drugih, lastno nezmožnost itd. Ako nam gre kaj po sreči, hitro začnemo premišljati, kako izvrstno delamo, svojim močem pripisujemo uspeh, kakor da bi ne bil Bog, ki daje rast in uspeh. Tedaj pa se rado zgodi, da nam začne vse narobe iti, naši načrti se nam nočejo posrečiti; ravno nasprotno dosežemo, kakor nameravamo. V takih bridkih urah šele se nam začno odpirati oči, da spoznamo, na kako slaboten trst smo se opirali, ko smo zidali na svojo spretnost. Če bi bili pa v resnici ponižni, bi bila za nas nevarnost, da bi vsled tega postali prevzetni; tako napuh skuša na vse mogoče načine prodreti v naše srce. Že zato je tudi pravičnim trpljenje potrebno. Dalje mnogokrat šele v križih začnemo iskati Boga, na katerega smo v dnevih sreče že skoro čisto pozabili. Naenkrat znamo zopet moliti, in kako goreče! Bratje egiptovskega Jožefa so stiskani od lakote spregledali in obžalovali svoj greh; zgubljeni sin je v stiski začel premišljevali, kam je zabredel. Tako je za veliko večino ljudi edini pomoček, da se ne pogube, — trpljenje.

Dobro pomnimo: vsak križ, ki ga nam Bog pošlje, nam je potreben. Blagor mu, kdor je pripravljen na vse in nikdar ne reče: preveč je! Marsikak križ bi si prihranili, ko bi vsakega brez godrnjanja sprejeli. Kadar moramo torej trpeti, se nikar ne branimo križa, ampak hvaležno poljubimo roko božjo, ki nam ga je naložila.

Že imenovani pridigar Abraham v prav nazorni obliki uči, kako naj celo s hvaležnostjo in veseljem sprejemamo križe. To-le primero rabi: mlad gizdalin gre pozimi na sprehod. Ko gre naprej ves zamišljen, prileti naenkrat od zgoraj kepa snega in ga zadene. Kdo jo je vrغل? Začne vpiti in zmerjati z raznimi priimki, njegov obraz je ves divji, same jeze škriplje z zobmi. Ko tako jezno gleda sem in tja, vidi, da je kepo vrgla gospodična, ki mu ni naklonjena. Naenkrat je prešlo slabo vreme. O, o, poljubim roko, ji kliče; priklanja se in se zahvaljuje za kepo, katero smatra za dokaz posebne ljubezni in malo manjka, da sneg ne vžge ognja. Če bi se ne sramoval, od same ljubezni bi pojedel

kepo; skratka: ima jo za veliko milost. Tako sprejmimo vsak udarec, ki nas zadene, in recimo: božja roka nas je zadela in cenimo ljubezen, ki nam jo Bog s tem razodeva. Glejmo tedaj v težkih udarcih usode Boga zdravnika, ki hoče zaceliti rane naše duše. Le prosimo ga, da nas uči križa, toda le, ako je njegova sveta volja. Gorje pa nam, če bi nas Bog uslišal, ker mi tako želimo, njegova volja pa bi bila ravno nasprotna, kakor včasih Bog usliši kakega grešnika zato, da ga kaznuje za njegove pregrešne želje. A v svoji nespmetosti se večkrat branimo križa ter tako zabranimo uspeh, ki ga je hotel Bog z njim doseči ter tako silimo Boga, da nas še in še obiskuje z istim križem. Koliko hitreje bi bili ozdravljeni, ako bi pustili Boga delati z nami, kakor on hoče, kakor tudi bolnik najhitreje ozdravi, če se natančno ravna po navodilih izvedenega zdravnika.

Zgodi se pa, da trpljenje koga še bolj potrdi v hudobiji, da postane potem še slabši. Z jezo in preklinjevanjem si skuša olajšati trpljenje; da bi pri Bogu iskal pomoči, se zdi njegovi prevzetnosti neumno. O takem velja: ni gotovejšega znamenja za končno pogubljenje kot taka zakrknjenost. Zadnje sredstvo, s katerim ga Bog hoče spreobrniti, zametava, preostajajo mu le še večne kazni v pekl.

Temu nasproti hočemo mi v katerikoli bridkosti Boga hvaliti in vselej pri njem iskati pomoči. Ni zlepa pripomočka, ki bi nas tako hitro privedel do višje popolnosti, kakor če pri vsakem križu rečemo iz srca: hvala Ti, Gospod! Tako se vdajmo ob uri poskušnje v voljo božjo, skrbno pa pazimo tudi, da ob uri veselja ne pozabimo na Boga; da se v sreči ne prevzamemo in dajemo hvalo Onemu, od katerega nam prihajajo vse dobrrote. Mnogokrat je veliko težje srečo prav sprejeti iz rok božjih kakor velik križ.

Doslej povedano naj zadostuje za vse mogoče slučaje življenja. Če bi hoteli iti še bolj v podrobno naštevanje, bi ne prišli zlepa do konca; vseh slučajev in zapletljajev pa niti opisati ni mogoče, ker jih je toliko, da jih ni ne konca ne kraja. Na podlagi gornjih navodil si bo pač vsakdo lahko pomagal vselej, kadar mu bo težko, vdati se v voljo božjo. Treba le dobre volje in žive vere, v kateri vedno gledamo nad seboj dobrotno roko nebeskega Očeta, ki v neskončni modrosti in mogočnosti »sega z močjo od kraja do kraja in vse prijetno urejuje«. (Modr. 8, 1).

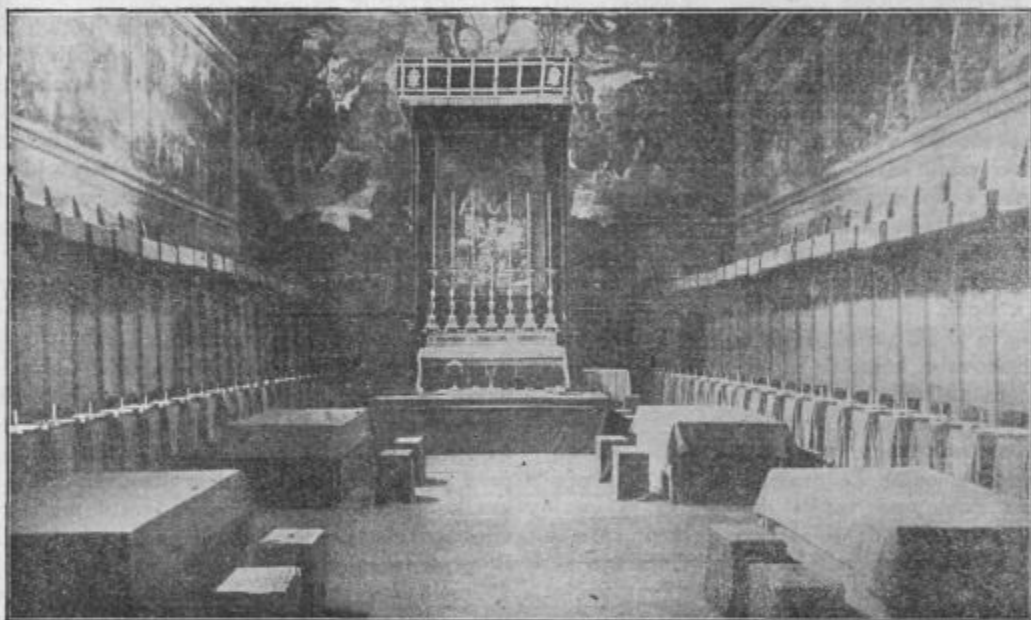
† M. Maksimiljana Kolenc,

prednica uršulinskega samostana v Ljubljani.

Zopet je ugasnilo krepostno življenje. Zvesta božja služabnica je končala svoje dneve, odšla je v večno domovino, zapuščajoč za seboj sled kreposti in svetosti. To je bila pokojna prednica ljubljanskega uršulinskega samostana, M. Maksimiljana Kolenc. Na praznik sv. Alojzija so jo položili k večnemu počitku.

Rojena 18. junija 1872, v Ljubljani, je prejela potrebno izobrazbo v tukajšnji uršulinski šoli. Po prestani maturi l. 1891. je dosegla cilj svojega hrepenenja, ko je prejela 11. avgusta istega leta redovno obleko. Z vso vnemo je pričela svoje redovno življenje in se je po

vzgojiteljica in dobra mati. Največjo skrb in najnežnejšo ljubezen pa je posvečala revnim otrokom. Njeno izkušeno oko je prodrlo tudi v prikrite tajne trpečih in z globokim razumevanjem je znala pomagati v duševnem in gmotnem oziru. Vsako leto je oskrbela najrevnejšim božičnico. Dan obdaritve je bil zanj pravi praznik, kar je izražal njen zadovoljno srečni obraz. Najsvetejši in najsrečnejši dan vsega šolskega leta pa je bil zanj dan prvega sv. obhajila. Mesec naprej že je skrbela in se trudila za to, da priredi malim nevesticam božjega Zveličarja kar najsijaj-

Sikstinska kapela ob volitvi papeža.

vestni pripravi zavezala s slovesnimi obljubami 10. oktobra l. 1895.

Tu se začenja doba njenega plodovitega delovanja na vzgojnem polju. Izprva je nastopila kot pomožna učiteljica na vnanji šoli, a že l. 1899. je postala ravnateljica te šole. Tu je bila prav na svojem mestu. S podjetno roko je prenavljala šolske prostore in jih opremila z vsemi času primernimi sredstvi. V kratkem času se je šola vsestransko dvignila in napredovala, kar je tudi višja šolska oblast ponovno potrdila s pohvalnimi priznanji. Poleg skrbi za obči prospek šole je tudi sama kot strokovna učiteljica na meščanski šoli v polnem obsegu vršila svojo dolžnost. Učenkam ni bila samo učiteljica, ampak v prvi vrsti

nejše prvoobhajilno slavje. Z izdatnimi prispevki blagih dobrotnikov jih je pogostila, pripravila jim na vrtu nedolžno zabavo in v vsakem oziru poskrbela za to, da jim je bil ta dan v resnici dan rajske sreče.

Ta vzorna uršulinka je bila kot prava hči sv. Angele tudi njena goreča častilka. Da bi šola že na zunaj izražala svoj značaj, je dobila sv. Angela v krasni umetniški sliki častno mesto na prostem, odkoder se blagoslavlja ozira na mladino, hitečo mimo nje. V bogatem nakitju in lučcah je zablestela vsako leto slika svete ustanoviteljice na njen praznik 31. maja, Ljubki pa so bili prizori, ki so se odigravali ob vigiliyah tega dne pred okrašeno sliko. Razred za razredom je prihajal, da se pokloni

z molitvijo in pesmico svoji nebeški zaščitnici. Tako je potekla doba petnajstletnega šolskega vodstva, najlepša njenega življenja, polna zaslug za nebesa, pa tudi bogata časnega blagoslova. Tedaj jo je višje zvanje odpoklicalo iz tega delokroga. Ločiti se je morala s tako dragega ji torišča in posvetiti svoje moči drugemu, važnejšemu poklicu. Leta 1915 je bila izvoljena za samostansko prednico, kar je ostala do svoje smrti.

To na zunaj tako priprosto življenje je vsebovalo toliko notranje lepote, čednosti in svetosti, da je bilo zares življenje, dovršeno v božjih, pa vzorno tudi v človeških očeh. Njena svetost ni bilo nič vnanjega, narejenega; priprostost in skromnost je zakrivala globino njenega krepotnega značaja. Umerjenost je bila značilna poteza njenega nastopa; mir, krotkost in dobrota je prevečevala vso njeno osebnost. Ta neomajni mir, ki si ga je prisvojila v borbi s svojo naravo, se je tako čudovito lepo kazal v njeni bolezni, ko je prešel v tako svetniško vdanost, da je vzbujala občudovanje vseh, ki so se ji približali. In ker je vdanost v božjo voljo bistvo prave svetosti, zato je bila tudi nji božja volja težišče njenega stremjenja, v nji je našla njena duša popolno ravnotežje. V bolezni se je izrazila nekoč: »Volja božja in pokorščina, to dvoje je najvišje,« to je bil zadnji nauk dobre matere njenim duhovnim hčeram. In še smrtni dan je izrazila to notranje soglasje z besedami: »Kako sem srečna, mirna in vdana!«

Kot redovnica in duhovna mati mnogostevilne samostanske družine je bila vsa prešinjena duha one velike naloge, ki jo imajo Bogu posvečene duše v sveti Cerkvi, zato je bila v svojih molitvah in žrtvah velikodušna, nesebična, v resnici apostolska, spominjajoč se vseh velikih namenov in potreb božjega kraljestva na zemlji. Nепrestano je stremila za tem, da bi ohranila redovni duh v vsi popolnosti, da bi navdala vse ji izročene z visokim spoštovanjem do svetega poklica in s svetim ognjem za lastno izpopolnitev in posvečenje. Na lep način je posvetila dneve svoje bolezni v duševni prid svojih podložnih tudi s tem, da je porazdelila vse ure dneva in noči in darovala molitve in trpljenje teh posameznih ur za gotove skupine izročenih ji duš; vsako uro je prišlo na vrsto šest redovnic, za katere je trpela in molila dobra prednica.

Vir, iz katerega je črpala vso svojo dušno moč, središče in cilj vsega njenega požrtvovalnega dela je bil Jezus v tabernaklju. Češčenje sv. Rešnjega Telesa moremo označiti kot njeno prav posebno pobožnost. Kdor jo je videl moliti pred Najsvetejšem, kakor zamaknjeno v notranji zbranosti, je zaslu-

til, kako prirčna mora biti vez med to dušo in božjim Zveličarjem. Svojo veliko ljubezen do presv. Evharistije je pokazala tudi s tem, da je vpeljala na praznik sv. Rešnjega Telesa procesijo, ki se prireja sedaj vsako leto po samostanskem vrtu. Kdo bi popisal njeno skrb in vneto, da se za ta dan kar najlepše pripravijo oltarji, da si nadene samostan praznično lice in da se dostojno uredi pota za spreved evharističnega Kralja.

Poleg češčenja sv. Rešnjega Telesa moramo omeniti kot njeno izredno pobožnost zaupno češčenje sv. Jožefa. Ganljivo je bilo njeno otroško občevanje s tem mogočnim priprošnjikom, ki mu je izročila v uspešno rešitev vse samostanske zadeve. Dobri sv. Jožef ji je očitno poplačal to veliko zaupanje, nešteto krat je prihitel dobri materi prednici na pomoč, ko se je obrnila nanj v težkih zadregah. Ta pomoč je prišla najpogostejše ob središčih in tudi ona je pošiljala najvažnejša pisma in prošnje na ta sv. Jožefu posvečeni dan. V načrtu je imela tudi malo kapelico sv. Jožefa na samostanskem vrtu, z vneto je nabirala prispevke zanj, a žal, da jo je smrt prehitela, preden je mogla uresničiti to svojo najljubšo željo. Češčenje sv. Jožefa se je povzdignilo v samostanu pod njenim predstojništvom do nove višine.

Tako je šla blaga pokojnica skozi življenje, posvečujoč se v žrtvah in delu in izrabljajoč vse svoje moči v službi Gospodovi. Odmev njenega globokega pojmovanja o njeni nalogi so bile pač tudi besede, s katerimi je pred par leti označila sad svojih duhovnih vaj, kratke besede: »Porabi me, izrabi me!« In udeleževala jih je. Izrabiti se je hotela za Boga do skrajnosti. Malo je duš na svetu, ki doumejo ono veliko skrivnost o žrtvovanju samega sebe v zadoščenje božjemu Srcu ne samo zase, ampak po njegovem namenu tudi za druge, ki se mu velikodušno ponudijo kot žgavni dar. Pokojnica je prišla v svoj svetosti do one stopnje, da je razumela lepoto in vzvišenost tega junaškega dejanja in našla je v sebi tudi moč, da ga izvrši. Lansko leto na praznik Srca Jezusovega je pridejala svojim redovnim obljubam novo posvetitev s tem, da se je darovala božjemu Zveličarju kot žgavni dar. Draga je morala biti božjemu Srcu ta ponudba, sprejel jo je in potopil svojo žrtev v čistilni ogenj dušnega in telesnega trpljenja. V kratki dobi enega leta se je žrtev Jezusova docela izrabila, dozorela je za posmrtno uživanje božje Lepote. Kakor je v življenju skromna priprostost zakrivala njene notranje vrline, tako je bila tudi njena smrt na videz neznačajna, prikrita v svoji lepoti človeškim očem, posvečena le z odsevom onega miru, ki

jo je značil v življenju in ki je postal v onem trenutku v najpopolnejši meri delež njene duše za večno. V noči 19. junija, ravno ob izpolnjeni petdesetletnici njenega življenja je zapustila svoj zemski dom in se preselila iz

male samostanske celice v rajsko domovino. Naj uživa na božjem Srcu ono srečo, ono plačilo, s katerim povračuje Bog svojim zvestim služabnikom vse, kar store, žrtvujejo in pretrpe v tem življenju zanj iz ljubezni do njega! M. Elizabeta.

Kdo ima misijonski poklic?

Ko tolikokrat slišimo ali beremo o našem slovenskem misijonišču, je prav, da vemo, kdo je sposoben, da bi prosil za sprejem v misijonišče, ali z drugo besedo, kdo ima misijonski poklic. Gotovo si bo tudi ta ali oni letošnjih maturantov (gimnazijskih osmošolcev) stavil to vprašanje.

Ta vzvišeni poklic imajo oni;

ki bi hoteli služiti Bogu zastoni, v prepričanju, da bodo tako najdražje poplačani;

ki so pripravljeni sleči svet in iti goli za golim Jezusom;

ki bi se odpovedali svoji volji, da se zgodi tako najvišja volja;

ki bi umrli ne samo svetu, ampak tudi sami sebi, da bodo enkrat tembolj popolno živeli;

ki ne omagajo, četudi jim Bog za nekaj časa odtegne tolažbo;

ki se, ko enkrat primejo za plug, ne ozirajo nazaj;

ki imajo veselje do tega, da bi lomili evangelijski kruh najrevnejšim, najbolj potrebnim;

ki bi ne hodili za Jezusom samo na ženitovanje v Kano, ampak bi mu pomagali tudi nositi križ na Golgato;

ki so pripravljeni delati na dan 24 ur, in bi na koncu dneva govorili: nepriden hlapec sem (Lk. 17, 10);

ljudje, skriti pred svetom, da bi odkrivali največje skrivnosti;

ljudje, mali v svetu, da bi spreminjali obličje svetu;

ljudje, slabotni pred svetom, da bi širili, utrjevali in branili kraljestvo božje;

oni, ki so polni ognja ljubezni, da bi z njim zapalili zmrzlo zemljo;

ljudje, ki se ne bi ustavili v Indiji, temveč bi šli do skrajnih mej zemlje;

ljudje, tihi in molčeči, kojih glas bi se razlegal po vsem svetu in njihove besede do mej zemlje (Ps. 18, 5).

Vse tiste, ki sicer še niso taki, pa imajo voljo, taki postati, kliče Gospod v misijonsko službo. Ali je kaj takih junakov na slovenski zemlji? Upamo, da jih je. Naj se pokažejo!

Podpirajte vsi naše edino slovensko misijonišče — Groblje!

Tistim, ki si želijo odpustkov.

Časih kdo potoži, da ne dobi pravočasno »Bogoljuba«, da bi mogel vedeti za vse odpustke v mesecu in jih deležen biti.

Taki morajo vedeti to-le: Ni potrebno, da človek ve za vsak posamezen odpustek, katerega želi dobiti. Zadosti je, da ima le splošno željo in namen udeležiti se vseh odpustkov, katerih se more udeležiti; seveda če tudi izpolni zahtevane pogoje: prejem sv. zakramentov, obisk cerkve, molitev na papežev namen itd.

Če torej kdo ne ve za gotovo, ali je ta in ta dan mogoče dobiti kak odpustek, pač pa slutiti to in v ta namen opravi potrebno molitev ali pobožnost, pa je odpustka deležen. Ravnotako če je en dan na razpolago več popolnih odpustkov, pa večkrat

obiščeš cerkev in moliš na papežev namen, si deležen toliko odpustkov, kolikor je obljubljenih, če si toliko molitev opravil. In ker je sedaj treba na namen sv. očeta moliti le malo, se kmalu odmoli toliko, da je za več odpustkov.

Tudi za nepopolne odpustke, ki so podeljeni za kake kratke molitve in dobra dela, ni treba vedeti za vsakega posebe. Zadostuje le splošen namen. Zato je pa ta namen dobro večkrat obuditi, posebno pri jutranji molitvi: želim se udeležiti vseh odpustkov, katerih se danes morem udeležiti.

Imejno ta namen vedno in udeležimo se res vseh odpustkov, kolikor največ se jih moremo!

Boj za in zoper modo.

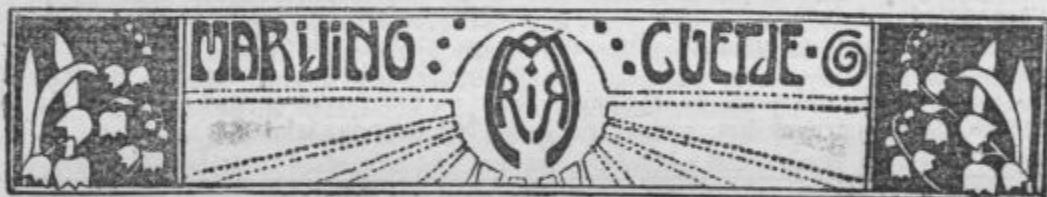
Meseca junija je bilo v ljubljanskih časnikih več brati o modi. Napovedan je bil namreč javen boj zoper nesranmo modo. Če pa psu na rep stopiš — to je znano — pa zacvili. Hudič dobro ve, da je moderna moda voda na njegov malin, in te vode si ne da zlepa odrezati. Zato je začel cviliti. Svobodomiselni listi so se oglasili zoper napovedani javni shod proti nedostojni modi. In liberalni fantalini so grozili, da bodo shod razbili. Zato se je shod zaenkrat odložil.

Vzrok temu je samo naša znana slovenska surovost. Saj so drugod po svetu tudi grešniki vsake sorte. A malo olike ljudje vendar poznajo. Pri nas pa za vsako stvarco zmerjanje, šuntanje in pretep. Pa ne samo kmečki fantje se stepejo; takoimenovana inteligenca, na zunaj sicer politirana, je časih po srcu bolj surova kakor fantje v zadnjih rovtah.

Pred to surovostjo se pa nikakor ne uklo-nimo! Ta bi bila lepa, da bi se teh gosposkih surovežev tako ustrašili, da bi si ne upali zoper razuzdanost nastopiti! Shod, ki se zaenkrat ni mogel vršiti, nikakor ne sme izostati! Na shodu se ne bo govorilo samo o modi; ker

to ni edina in niti najhujša naša napaka; so še druge hujše, zoper katere je krščansko ženstvo poklicano boriti se. Omenjeno bodi, da tudi »napredne« dame odobravajo boj zoper razuzdanost in se bodo temu boju pridružile. — Sicer s shodom samim še ni bogve kaj doseženega. Ali menite, če bi bil zadnjič shod, da bi se bila moda čez noč premenila? Tako hitro ta reč ne gre. Treba je ne samo govoriti, treba je delati, treba je ljudi k dostojnosti vzgajati! In to moramo storiti! Ustanoviti se mora v ta namen posebna organizacija: **Liga (zveza) za dostojno modo**. Krščanske Dunajčanke so ustanovile Ligo zoper nedostojno modo. Nam se zdi bolj prav: Liga za dostojno modo. Naloga te Lige bo potem nadaljne delo na tem polju.

Kadar bo torej shod zopet napovedan, pridite vse dostojne Ljubljankanke zraven in ko slišite, da se je Liga ustanovila, se ji pridružite! Neka krščanska gospa piše: Z velikim zanimanjem sledim poročilom o nravnem prerodu. Terorju se ne smemo vdati! Vztrajajmo v boju za čast slovenskega ženstva; zmagá bo na naši strani!

Družbe — na noge!

Več življenja — več discipline!

Ti le reci, ti le veli,
ti le migni, ti le želi,
o Marija, glej tu nas!

Ali ste brali v zadnji številki poročilo o šentjakovski družbi v Ljubljani? No, in kaj ste rekli na to? ... Vidite, to je družba, kakor bi si želeli, da so vse naše družbe! No, se da ne boste mogli povsod vsega posnemati. Na deželi ni vse mogoče, kar je v mestu. Vendar vam bodi taka družba vzor, katerega vsaj po možnosti posnemajte! O, z dobro voljo se da povsod kaj lepega napraviti. Pri vseh družbah, pri vseh sejah družbenih naj bi se govorilo o tej družbi in kako jo posnemati!

To je družba, ki ima v sebi to, kar hočemo imeti pri družbah: več življenja! To ni mrtva masa, to je življenje, gibanje, delovanje in veselje! To ni stoječa kalna luža, v kateri se rede žabe, to je potok žuboreč, kipeč in peneč se čez skalovje, da ga je le veselje gledati in njegovo šumljanje poslušati! Vedno kaj novega, lepega in koristnega. Take naj bi bile vse naše družbe. In če bi bile take — povejte, ali bi ne bilo to lepo in veselo, pa tudi koristno? Koristno za družbenike same, koristno tudi za druge, za celo faro? In ali bi ne bilo mogoče v vse družbe malo tega življenja vpeljati? In če je mogoče, zakaj bi se ne zgodilo? Zakaj bi ne imeli raje dobro kakor slabo, lepo kakor grdo, veselo kakor žalostno?

Da bo v družbah več življenja, mora biti 1. več delavnosti, 2. več veselja. Obojega opazite v šentjakovski družbi obilno. O tem govorimo zdaj tudi na poučnih shodih za predstojništva po posameznih dekanijah. Da boste pa vse članice — in tudi člani! — o tem poučeni, bo »Bogoljub« o tem v naslednjih številkah pisal kaj več.

Da bo pa mogoče to novo lepo življenje družbam vdihniti, je predvsem treba po družbah več discipline! S tako disciplino, kakor je bila dosedaj, ne pridemo daleč. Lezemo naprej prav po polževo. Vsako leto komaj par korakov dalje, — če ne celo nazaj. Pa zakaj bi tako počasi lezli, če je kaj gorke krvi v nas? Ali je potrebna ta počasnost, ko lahko hitreje stopimo, če le hočemo?!

Povejte: če povabimo skupaj prednice, da bi jim kaj koristnega povedali, a tista oseba v družbi, ki bi morala biti vsem vzor in spodbuda, ki bi morala biti pokorna na migljaj, — ne pride; ako jih prosimo, ne le enkrat, ampak dvakrat, trikrat in štirikrat, naj pošljejo na dopisnici svoj naslov, — pa z vsemi prošnjami in grožnjami ne moremo od nje dobiti par besedic; ako povabimo skupaj sredi dekanije, celo na božji poti, predstojništva, da jih poučimo, kako naj svojo nalogo vrše, — pa zopet ne pridejo! Po drugih potih hodijo; a kadar se jim reče, takrat ne pridejo. Da je časih katera zadržana, to se že razume; a da se celo predstojništvo nič ne zmeni za vabilo, to je nerazumljiva zanikarnost. Ko bi se kaj posebno težkega zahtevalo, bi človek ne rekel. A to same stvari, katere morajo vsa dobro Marijino hčer, ki ima kaj srca za družbo, samo veseliti! In če se to na frišnem lesu godi, kaj hočemo pričakovati od suhega? Kaj hočemo s takim lesom narediti in doseči? Karkoli »Bogoljub« lepega in koristnega priporoča, vse odleti nazaj, kakor bob od stene. Pišemo, pišemo, pišemo — pa večinoma le prazno slamo mlatimo. Sejemo, a komaj vsako deseto zrno vskali.

Potem pa pravite, da -- »Bogoljub« krega. Ali verjamete, da me je resnično sram, da se je treba toliko kregati? Kaj si bodo mislili o Marijinih družbah tisti, ki jih samo od daleč poznajo, ki slišijo o njih, da so nekaj lepega, popolnega? — A povejte mi, kako naj si pomagam drugače? Vprašal me je neki gospod, ki je prepovedal dekletom ples, pa so vse šle nanj, kaj naj naredi: če jih kaznuje,

kakor zaslužijo, mora vso družbo razpustiti; če nič ne stori, je — premagan. Plesalke so zmagale. Tako sem tudi jaz premagan, če kaj rečem in prosim, pa se to ne zgodi, jaz pa na to — molčim.

Ne! Prosim, vzemite naznanje: Dokler imam pri tem kaj govoriti, nočem mirovati, dokler ne razgibljem in razmajem naših družb iz tega mrtvila. Zapomnite si dekleta: to mora postati z naprej drugače, vse drugače! Marijine družbe nam morajo biti v veselje, ne pa v nevoljo in žalost, v pomoč, ne pa v težavo! Družbe in družbenke morate ubogati — na migljaj!

Kaj pravite na to? Ali morda preveč zahtevamo? Ali ste brale, dekleta, kitico, zapisano na čelu tega članka? Ali niste še nikoli slišale teh besedi?

Ne le slišale, tudi pele ste jih že velikokrat. No, kako poje?

Ti le reci, ti le veli,
ti le migni, ti le želi,
o Marija, glej tu nas!

Ali slišite, kako pravite? Ti le migni — pa smo pri tej priči pripravljene storiti vse, kar od nas želiš! Ali pa res tako delate?!... Toda Marija vam sama ne miha. Ona vam miha po nas, ali mi vam migamo v njenem imenu — a ne samo migamo, močno vas moramo porukati, pa vas še komaj premaknemo. Nekaj je res pridnih, na migljaj pokornih, ki komaj čakajo, kdaj se bo od njih kaj zahtevalo, da bodo mogle pokazati svojo gorečnost. Te so prave! A nekatere je treba vzdigovati z veliko silo, kjer bi moral zadostovati samo migljaj!

Obljubimo danes, da se bomo poboljšali vsi! Ve, da boste pokorne na migljaj, »Bogoljub« pa, da se bo nehal kregati. O, kako rad bi že nehal — enkrat za vselej! Na vas je ležeče, da bo konec vsega krega. Odvzemite mu vendar to neprijetno opravilo! Skrbite, da bo naš voz tekel gladko in tiho, — brez ropotanja in odskakovanja! Naj je bilo to danes enkrat za vselej povedano, naj so bile danes zadnjič tako trde besede v »Bogoljubu«!

Ne pozabite pa: Disciplina mora bitil Brez nje ne pridemo nikamor. Zato ponavljam: Dokler bom imel kaj govoriti, ne bom miroval, dokler ne vpeljem pri družbah boljše discipline in s tem lepšega življenja. Če pa jaz ne bom imel več s tem opraviti, želim pa svojemu nasledniku delo olajšati.

Ko spravimo na boljši stan dekliske družbe, pridejo na vrsto mladeniške. Morebiti nas bodo fantje bolj ubogali kakor dekleta. O Binkoštih so že lepo pokazali, da poznajo disciplino. Dekleta, ali se boste dale od fantov prekositi?!...

Če nas boste ubogali, boste videli, kako lepe bodo naše družbe! In kako vesele! Ne bodo več v jezo in težavo vodnikom, v breme vam samim, ampak nasprotno: vam v veselje, duhovnikom v tolažbo in pomoč; blagoslov bodo vsaki fari in vsej domovini, radost Marije in strah pekla!

Zato pa na noge, na noge, Marijine družbe, k novemu lepšemu življenju!

Škofijski vodnik.

Poučni shodi za predstojništva bodo:

V nedeljo, 13. avgusta, za **vrhniško** dekanijo na **Vrhnikih**. Začetek ob 9. uri v društvenem (rokodelskem) domu. Sveta maša ob 10. uri v farni cerkvi.

Na Veliki Šmarin, 15. avgusta, za **loško** dekanijo v **Škofji Loki**. Ob 9. uri sv. maša v farni (šentjakovski) cerkvi. Potem zborovanje v društveni dvorani — na Spodnjem trgu.

V nedeljo, 20. avgusta — namesto 6. avgusta, odkoder se je preložil — za **moravško** dekanijo v **Moravčah**. Začetek ob 9. uri. Sv. maša ob 10. uri.

Pri vsaki družbi je stvar **prednice**, da opozori — sama ali po drugih — vse svetovalke, da naj se shoda zanesljivo udeleže.

Doživljaji.

Piše svetovalka.

Neka župnija je nedavno dobila novega župnika, ki se je med drugim zavzel za Marijino družbo. Vltiti je hotel vanjo novega življenja, zato je oznanil poseben shod, na katerem se je vsaka članica morala izkazati s svojo številko. Udeležba je bila po številkah zelo obilna, pozneje pa se je pokazalo, da jih je manjkalo mnogo...

Odkod so prišle številke? Sestra je naročila sestri in prijateljica prijateljici, da naj napiše in odda njeno številko, katere se že sama več ne spominja — in tako so zašle v nabiralnik številke, čijih nositeljice so že davno pomrle, se pomožile ali so bile izbrisane iz družbe.

Pokazali pa so se še drugi nedostatki. Izvedelo se je, da nekatere že mesece in mesece izostajajo od shodov, zanemarjajo prejemanje sv. zakramentov, da jih je malo, ki naročajo in še manj, ki čitajo »Bogoljuba«. Bolj in bolj se je opazala mlačnost; med Marijinimi hčerami in drugimi dekleti ni bilo več nobene razlike.

Razumljivo je, da je Marijina družba v takem položaju kričala po temeljiti preuredbi ter upostavitvi strogega reda. Naš gospod župnik se je lotil dela. Sklical je članice, ki so izvolile prednico, ter iz vsake soseske po eno ali več svetovalk. Tem se je poverila važna naloga: spoznavati življenje posameznih članic ter širiti krščansko misel bodisi z besedo ali potom dobrega časopisja.

V svesti si svoje velike odgovornosti sem prevzela to apostolsko opravilo ter se podala

na delo. Dekleta v svojem področju sem hotela seznaniti s sklepi in ukrepi zadnje seje, zato sem se namenila podati k njim na dom.

Nikakih prijetnosti mi niso obetali ti obiski, kajti takoj po izvolitvi v predsedništvo sem doznala, da so me nekatere začele črtiti ter se me izogibati. Zaslutila sem med dekleti neko mrznjo, ki se mi je dejansko pokazala, ko sem se napotila v bližnjo vas.

Takoj za prvim oglom se je pojavilo sumljivo šepetanje. »Policaj prihaja,« mi je udarilo na uho. Troje deklet je zaupno stikalo glave; opazivši, da se jim bližam, so zbežale, namigovaje druga drugi, naj se skrijejo pred menoj.

Stopila sem v hišo, kamor me je klicala dolžnost. »Kje pa je Micka?« sem vprašala po običajnem pozdravu. — »Ni je doma,« je odgovorila mati v vidni zadregi, kajti v kamri, kamor se je umaknila njena hčerka, je nekaj zaropotalo.

»Ali je naročena na Bogoljuba?« sem prisedla k mami. »Dolžnost Marijinega otroka je čitati glasilo Marijine družbe.«

»Pa ne vem, ali je naročena ali ni,« je premišljevala vesela, ker sem preslišala ropot. »Pa saj nima časa brati — toliko dela — zvečer pa rada kam zleti. Pri sosеду šivajo, tam se zberejo in zapojó...«

»Če ni kaj slabega vmes?« sem omenila smehljaje.

»Bodi no sitna,« me je zavrnila. »Sicer pa, ako jaz dovolim, ji ne bo nihče branil. In jaz vem, kaj dovolim. Amen.«

Vstala sem ter se posločila. Sosedovo Ančko sem iznenadila za mizo, čitajočo neko povest. Takoj je odložila debelo knjigo ter je segla po »Bogoljubu«, po zadnji številki, že zelo razdejani ter politi s kavo.

»Molitvenik za Marijino družbo bi bilo treba naročiti, če ga še nimam,« sem po kratkem uvodu zasukala besedo.

»Pa res ga nimam,« mi je priznala z nevoljo.

podkladke za pod skledo; miza se umaže, papirja ni škoda...«

Odšla sem s ponovnim neuspehom, Ančke nisem videla več.

Dožnost me je gnala k sosedu, kamor sem se podala s težkim srcem radi izvršitve nekega posebno važnega opravka.

Sprejem je bil zelo hladen; moj prijazen nagovor je risal grozne poteze na obrazu Lojzke in Tončke, katerima je veljal moj poset. K

...Jaz sem prosil, da ne omahne tvoja vera; ti pa potrdi svoje bratel

»Kaj pa imata?« je zarežala njena mati, stopivši v sobo.

»Neke bukve mi je prišla ponujat,« ji je povedala Ančka, nakar se je izmuznila iz sobe.

»Pa jih ne bo kupila, bukev imamo dosti,« me je prišla zgovorna žena. »Bogoljuba« naj le naroči; papir je poraben za zavijanje in

sreči sem jih našla sami pri kolovratu, ki sta ga vrtili s podvojeno silo, da tako omalovažita mojo skromno navzočnost.

»Tončka,« sem pričela z rahlo besedo, »naročeno mi je — oh, saj vesta — tako težko povem —«

»Midve odklanjava vsak opomin,« je za-

rdela od jeze. »Ali meniš, da se bova obdali s kitajskim zidom? Zavoljo tebe? Hahaha!«

»Zaradi družbe,« sem jo zavrnila mirno.

»Tako-o-o?« je zategnila Lojzka. »Kdo pa ve kaj o naju? — O, že vem! Tožila bom...«

»Tožiti moraš!« je porasla teta na zapčku. »Ti pa« — me je pogledala zaničljivo — »pometaj in nosi smeti v farovž; slabega posla si se lotila.«

»Saj bova izstopili, le počakaj,« mi je Tončka zapretila jokaje.

»Tako je prav!« jo je pohvalila teta. — »Splošno pa ima vrag vsakega v oblasti,« me je ošinila z bodečim pogledom.

Takrat sta Lojzka in Tončka prejenjali z delom, ter sta me pričeli obdelovati s trdimi besedami. Odšla sem, preden se je izlila nevihta.

Pri Sojniku je stala na pragu gospodinja, čakala me je nalašč. »Kadar boš pa našo zatožila,« me je pozdravila, ko sem šla mimo nje, »bo takoj vrnila sprejemnico, da veš. Kar po pošti jo bo poslala nazaj. Pravijo, da je bila na zadnjem shodu imenovana njena številka. Pa se ne bo opravičila, ji ne pustim. Le izbri-

šejo naj jo, bo vsaj mir!« To izrekši je togotno zaloputnila duri.

Z Mliževo Franico sva bili včasih veliki prijateljici. Tudi ta me je pustila na cedilu. »Oh, kakšne sitnosti!« je vzdihnila, ko sem ji priporočila molitvenik in »Bogoljuba«. »Da, da, prejšnji gospod so bili duša; zdaj pa takšna natančnost! Najraje bi se omožila, da pridem zlepa iz družbe.«

Odslovila me je s hladno besedo, ne da me je zopet povabila na obisk.

Celo doma so obsojali moja nova pota. »O, dekle, dekle,« je zmajal z glavo moj lastni oče, »kakšna zamera; še družba bo trpela zaradi tega...«

Zgodilo pa se je ravno nasprotno: dekleta so kmalu pozabile nevoljo ter se privadile reda, brez posebnega vzroka niso izostajale od shodov, k skupnemu sv. obhajilu so prihajale polnoštevilno, število naročnikov »Bogoljuba« se je pomnožilo. Izstopilo je le nekaj takih, s katerimi Marijina družba ni ničesar izgubila.

Op. uredništva. Ta razume svojo nalogo izvrstno! Tako je treba delati!

Novo življenje na razvalinah zasedenega ozemlja.

Lep dan Marijinih družb v vipavskem Ložu.

Ceprav je »Bogoljub« sklenil, da ne bo prinašal več toliko dopisov, kateri so si med seboj zelo podobni in ne povedo veliko novega, — shod Marijinih družb v vipavskem Ložu je pa še vedno vreden, da dobi v »Bogoljubu« svoj prostor. To je bil prvi večji »družbeni shod« v zasedenem ozemlju. Že samo zaradi tega je vreden, da ga omenimo. Pa tudi zato, ker je bil po svoji obsežnosti veličasten in spodbuden. Našteli so 21 zastav in nad 30 duhovnikov in bogoslovcev. Prišle so družbe in gospodje ne le iz vse vipavske dekanije, marveč tudi iz Hrenovic, postojnske dekanije (4 ure daleč), iz Črnega vrha (4 ure peš) in Idrije (6 ur daljave, na avtomobilu), vse družbe črniške dekanije in nekaj tudi iz kopenske na Goriškem.

Povabljen je bil tudi urednik Bogoljuba, ki se je z veseljem odzval vabilu z onkraj meje. Dasi je bil program nekoliko pičel — samo cerkveno opravilo popoldne — je vladalo med navzočimi vendar veliko navdušenje in zadovoljnost. Že samo ta velika udeležba — iz toliko krajev skupaj po tako dolgem času, po končani strašni vojski, ki so jo ravno ti kraji tako občutili, — že samo to je moralo vplivati navduševalno. Prepričani smo

tudi, da je shod dal družbam močno pobudo, da se bodo poživile, okrepile in razmahnile. Nekatere namreč so med vojsko ali po končani vojski shirale in opešale. In zdaj se bo — v kolikor se še ni — začelo novo življenje. Vseposod po vojnem ozemlju bo pognalo in vzcvetelo novo Marijino cvetje. Ta vtisk smo smo odnesli s shoda vsi udeležniki.

Podobni shodi se bodo odslej prirejali večkrat. Prihodnjic se bo dodalo tudi nekoliko zunanje prireditve. Ker dekleta že tako daleč pridejo, naj kolikor moč veliko dobrega seboj odnesejo. — Priporočilvi pa bi bili podobni shodi tudi za fante. Ko zbiramo dekleta in navajamo na dobro, ne smemo pozabiti fantov, ki so naše brige vsaj toliko potrebni kakor dekleta. To velja seveda za povsod, ne samo za vipavsko dolino! — Zastave naj se drugič postavijo ob straneh, da ne bodo zapirali pridigarju pogleda po cerkvi, poslušalcem pa pogleda na prižnico! — Pojejo pa vipavska dekleta prav tako, kakor si jaz želim: cela cerkev, mnogoglasno, enodušno in navdušeno. No, ne samo na Vipavskem, marveč po Notranjskem in Primorskem sploh. Isto sem opazil na sv. Petra dan v Knežaku. To je pa vse drugače kakor na Dolenjskem in

še bolj na Gorenjskem, kjer je mnoge težko pripraviti, da usta odprejo, vsaj pošteno odprejo. Gorenjke in Dolenjke, pojdite se učiti peti na Notranjsko!

Ne pozabimo bratov onstran mej!

Po končanem cerkvenem opravilu smo se zbrali duhovniki v cerkveni hiši in samo od sebe se je razvilo med nami pravo zborovanje. Govorili smo o našem medsebojnem razmerju to- in onstran meje. Ne bom pripovedoval podrobnosti. A vsi smo bili teh misli, da se nikar ne ločujmo in odtujujmo med seboj še bolj, kakor nas dane razmere že same siloma ločijo. Vzdržujmo medsebojno zvezo in imejmo skupnega, kar je največ mogoče! Če je že politika druga tu in tam, vsaj literatura in kultura ne smeta biti! Storili so se v tem oziru tudi nekateri praktični sklepi, — posebno v zadevi Družbe svetega Mohorja, ki je že tri leta izključena iz zasedenega ozemlja. »Bogoljuba« vsi gospodje in vse družbe priznavajo za svojega, ga imajo radi, in nekateri gospodje so obečali, da ga bodo z novim letom naročili dvakrat, trikrat več. Samo naših tiskovin jim ne smemo zaračunavati predrago. Glede »Bogoljuba« so izrečno izrekli, da 5 lir zasedaj ni previsoka cena. Pač pa se jim neke knjige zaračunavajo previsoko.

Našim politikom, časnikarjem in drugim veljavnim možem — če »Bogoljuba« kaj berejo — pa bi rad povedal,

da bi bratom v zasedenem ozemlju posvečali malo več pozornosti. Naši časniki bi morali redno in stalno poročati o dogodkih iz Primorja. Kar velja o Primorju, velja kajpada ravnotako o Koroškem. Po naših listih beremo dan za dnem in teden za tednom o preklarijah v Belgradu in zmedah v naši državi — seveda moramo biti predvsem poučeni o domači politiki — a premalo beremo, kako se godi bratom izven mej Jugoslavije. In vendar biva tam vsaj tretjina Slovencev. Kadar se zgodi nesreča, da jih od nas odtrgajo, zagotavljamo: Vekomaj jih ne bomo pozabili! A kmalu pozabimo na svojo obljubo in preveč nanje pozabimo. Oni pa se čutijo osamljene in od bratov pozabljene. No »Slovenec« se je zaradi fašistovskih tolovajstev v Kobaridu in okoli zelo krepko zavzel za naše rojake, ki so pod Italijo. Gotovo bo tudi delal na to, da se bo to, kar napoveduje, res zgodilo. — Tudi osebno se po možnosti obiskujmo! Kako so veseli, če kdo od nas mednje pride in jim prinese mrvico simpatije! Mene je kar ganila ta prijaznost, ta edinost, to bratstvo, ki sem ga opazoval med njimi samimi in ga tudi užival med njimi ta in naslednje dni. Tu sem čutil v resnici: Glej, kako lepo in prijetno je, če prebivajo bratje — v ljubezni — med seboj!...

Zdravi, bratje, in Bog z Vami!

Urednik.

Ustanovnica in voditeljica Družbe svetega Petra Klaverja, grofica Marija Ledóchowska, je umrla v Rimu. Po rodu je bila Poljakinja. Postave je bila šibke in zdravja rahlega; »močna žena« pa po duhu. Bila je velika misijonarka, četudi ni šla sama osebno v misijone, — cel apostol. Vsa velika Klaverjeva družba, ki je zdaj razširjena po vseh katoliških deželah, je njeno delo. Tudi v Ljubljani se je na svojih apostolskih potih večkrat ustavila. »Odmev iz Afrike« bo kaj več povedal o njej; saj ga mnogi berete. Verno ženstvo, ti pa posnemaj to po telesu šibko, po duhu veliko in močno ženo. Glejte, koliko

stori ena sama šibka ženska, če ima pravega duha in apostolsko srce!

Smrtna kosa. Na god sv. Antona je izdihnil plemenito, za vse dobro vneto dušo častilec sv. Antona: frančiškanski provincijal o. Avguštin Čampa. Pokopan je bil ob ogromni udeležbi občinstva na Viču — pri sv. Antonu, kjer je bil prvi redovni župnijski upravitelj — do 22. julija 1919, ko je bil izvoljen za vrhovnega voditelja slovenske frančiškanske province. Junak po postavi, junak za delo je podlegel hudi bolezni, želodčnemu kataru kljub trikratni hudi operaciji. Pokojni redovnik je bil zgled pridnega, marljivega

delavca v vinogradu Gospodovem: neumorno se je žrtvoval v spovednici, goreče je pridigoval na misijonih. Bil je ljubezniv tovariš sobratom. Umril je lepo pripravljen in doce'a vdan v sveto voljo božjo.

Isti dan, ko so pokopali † provincijala Avgustina, je poklical Vsemogočni k sebi bivšega semeniškega profesorja dr. I. Janežiča. Umril je v hiralnici ljubljanski, kjer je bil več let kot domači duhovnik. Smrt njegova je bila naravnost ganljiva in nadvse lepa. Zjutraj (po šesttedenskem bolehanju), na praznik presv. Reš. Telesa, je še sam (dasi s težavo) vstal, se umil in prejel v sobi sv. obhajilo. Nato je opravljal zahvalne molitve — medtem pa ugasnil. Goreči častilec božjega Srca Jezusovega je zaslužil milost res srečne smrti. Pokojni profesor bo ostal v dobrem spominu vsem duhovnikom, ki so v semenišču poslušali njegova zanimiva, z mičnimi zgledi osoljena predavanja. Znal je poživiti svoj nauk in spraviti poslušavce v dobro voljo. Blaga duša — počivaj v miru!

† župnik Josip Potokar. Nepričakovano hitro je izdihnil dne 19. junija g. župnik-svétnik v Tržiču, vrl delavec Gospodov in splošno priljubljen, star šele 47 let. Pokoj njegovi duši!

Zagorje pri Pilštanju. Tridnevno češčenje, imenovano Leskovsko, bomo letos v čast Materi božji obhajali 4., 5. in 6. avgusta. Tridnevno začnemo že 3. avgusta z večernicami. Vodili jo bodo gospodje misijonarji od sv. Jožefa pri Celju. Kakor vsako leto, upamo, da bodo tudi letos pobožni in za vse dobro vneti romarji iz sosednje Dolenjske, iz obširne leskovške dekanije pohiteli k Mariji Zagorski. Tudi romarji od daljnih Slovenskih gor in Dravskega polja ter bližnjih rogaškoceljskih gričkov bodite nam dobrodošli pred milostipolnem oltarju Zagorske Marije!

Pri Sv. Gregorju, ribniška dekanija, so dobili krasne bronaste zvonove. Naročeni so pri Samassi v Dunajskem Novem Mestu. Zvonovi so »še izvrstnejši kakor prejšnji izvrstni«. Blagoslovljeni so bili od domačega župnika dne 6. maja. Veliki tehta 35 starih centov. To je za neveliko faro (860 duš) zelo veliko. **Svetogregorjska fara je zgled velike požrtvovalnosti** vsem tistim, ki se prav počasi pripravljajo za napravo novih zvonov in ne kažejo nič veselja kaj prida darovati zanje. Ni treba, da so povsod tako veliki zvonovi — primerni naj bodo — a toliko, kolikor njih fara zahteva, naj povsod radi darujejo!

K Mariji pomočnici na Brezje so letos 2. julija zopet pohiteli verni štajerci, kakor prejšnja leta že večkrat. Bilo jih je okoli 700.

Na Brezjah so jih lepo sprejeli. Vsi so prejeli sv. zakramente. Ob 6. je bila peta črna sveta maša za padle vojake; ob 10. pa nova sv. maša. Veseli so se vračali romarji nazaj — četudi v slabih vagonih, kakršne železničarji radi privoščijo ravno božjepotnikom.

Veržej. Na binkoštno nedeljo se je izvršila slovesna posvetitev cele župnije in njenih družin presv. Srcu Jezusovemu. Ganljiv je bil pogled na klečečo množico vernikov, med njimi odlično število gospodarjev, družinskih očetov in mater, ko je pred Najsvetejšim za svojim dušnim pastirjem molila posvetilno molitev. Binkoštni podeljek pa je bil praznik mladine, zlasti veržeske Dekliške zveze, ki si je ta dan izbrala božje Srce Jezusovo za svojega vrhovnega voditelja. Ob 10. uri zjutraj so se zbrala dekleta v cerkev, kjer je domači vlč. g. duhovni voditelj mladino v slavnostni pridigi pripravil na slovesno posvetitev veržeske mladine, osobito Dekl. zveze, presv. Srcu Jezusovemu, kar se je zgodilo po slovesni sv. maši, med katero je bilo skupno sv. obhajilo vseh deklet. Popoldan po blagoslovu pa zunanja proslava božjega Srca v prostorih Marijanišča. Slavnostna akademija v čast Srcu Jezusovemu, govor, nastopi domačih in drugih deklet. Lepo slovesnost je zaključila igra »Zmaga najsv. Zakramenta«.

Črni vrh nad Polhovim Gradcem. Tudi pri nas nismo zaostali v češčenju Srca Jezusovega. V cerkvi imamo krasen kip presv. Srca. In pridna dekleta ga krasijo s svežim cvetjem, posebno meseca junija. Tudi nekaj družin se je posvetilo božjemu Srcu. Prav lepo smo tudi obhajali letos praznik presv. Srca; nenavadno veliko število faranov je prejelo sv. zakramente. O, da bi kmalu zavladalo božje Srce v sleherni družini naše fare, katero edino nas more osrečiti! A. S.

Marijine družbe.

Mladeniška Marijina družba v Šempetru pri Novem mestu je priredila za 5letnico obstoja na god sv. Cirila in Metoda »Mladeniški tabor« na Trški gori s sledečim sporedom: Na predvečer po »Zdrava Mariji« slovesno zvonjenje in zažiganje kresa na Gori. Na »Cirilovo« ob 7. uri peta sv. maša z govorom. Po sv. maši blagoslovitev družbenorlovске zastave po dekanijem nadzorniku kan. Porenti. Nato zborovanje na prostem. Govorniki: stopški župnik g. Žitnik, prof. Kováč, orlovski načelnik br. Globav in drugi. Deklamacije in pozdravi. Po litanijah posvetitev Brezmadežni.

Janče. V tukajšnji župniji se je obhajal od 28. maja do 5. junija t. l. sv. misijon, ki sta ga vodila misijonarja iz družbe Jezusove gg. Pristav in Sečnik. Pri tej priliki se je tudi zvršil slovesen sprejem tukajšnjih mladeničev v na novo ustanovljeno Marijino družbo. Med njimi je tudi več takih, ki so se na raznih frontah vojskovali, dokaz, da kruta vojska ni vseh fantov pokvarila. Za to slavnost je bila cerkev praznično oblečena, znotraj vse prepreženo z venci, zunaj mlaji z vihrajočimi zastavami. Veselo so korakali mladeniči v sprevodu v cerkev, kjer so prisegli zvestobo Mariji in izvrstno zapeli par prav lepih Marijinih pesmi. Kar je pa največ vredno, je pa to, da namreč ni šele misijon pripravil mladeničev do sklepa vstopiti v Marijino družbo, ampak sami so se že pred misijonom odločili, da hočejo postati Marijini sinovi. Vpisalo se jih je 43. Pač, lepo število za malo faro. Fantje, tako je lepo! Bodite vrli neustrašni krščanski fantje kakor »Rožica s Krasa«.

Šmihel pri Novem mestu. Tudi mi smo bili zastopani na shodu mladeniških Mar. družb v Ljubljani. Upam, da se pri nas kot sad tega shoda obnovi Mar. družba. Nekateri fantje Orli so že začeli misliti na njo. Fantje Šmihelske fare, veliko nas je, a le čudim se, da nekateri drugače pošteni fantje nimajo smisla za Mar. družbo. Posebno med Orli bi ne smeli biti taki! Ko se Mar. družba obnovi, se bo pokazalo, kateri fantje so celi kristjani.

Sele pri Borovljah (Koroško). Na binkoštni pondeljek je obhajala naša družba petletnico, zjutraj s skupnim obhajilom, popoldne s slovesnim shodom, pri katerem je bilo sprejetih 5 družbenk. Nato je sledila na odru izobraževalnega društva mala prireditev: pozdrav prednice, deklamacije in igra »Lurška pastirica«. Udeležba je bila velika. — V preteklih petih letih je bilo sprejetih v družbo skupno 49 deklet. Kljub raznim težavam in nasprotovanju se je družba tekom let ohranila še na prvotni višini. Misijonski odsek zbira prispevke za Klaverjevo družbo, nekatere družbenke so se tudi precej potrudile pri razširjanju listov in skrbe za okrašenje cerkve ob slovesnih prilikah. Bogoljubov prihaja v našo župnijo 55, Glasnikov 20, Cvetja 5, Zamorčkov 25, Odmevov 10; na »Koroškega Slovenca« je naročena skoro vsaka hiša. — Želimo kakega večjega skupnega shoda Marijinih družb v Rožu, da stopimo v stik s sosednjimi družbami in se tako spoznamo ter nanovo navdušimo za delo v božjo čast in blagor koroškemu slovenskemu ljudstvu. (To vam toplo priporoča tudi Bogoljub. Ur.)

Pliberk (Koroško). Ponosno je zavihrala naša zastava dne 25. junija, ko se je zbrala naša družba k izredni slovesnosti. Junaško je stopilo 7 članic in par kandidatini v armado Marijino. Slovesnemu sprejemu in blagoslovu je sledil zasebni shod z govorom, deklamacijami in pesmi. Govor č. g. vodnika Koširja je nam slikal lepoto duše in slavo čistega rodu. Ve pa, drage sestre v Jugoslaviji, spomnite se vaših sester na Koroškem, da ostanejo zveste Bogu, Mariji in narodu!

Od Sv. Trojice v Slov. goricah. Jetika, ki posebno veliko žrtev zahteva pri nas v Slovenskih goricah, je dne 15. junija na dan sv. Rešnjega Telesa ugasnila luč življenja vrlemu, vzornemu, kat. akademiku Jošku Padovniku. Bil je ves čas svojih študij posebno goreč častilec Marijin in vnet član dijaške kongregacije. »To je moje edino bogastvo na tem svetu,« tako mi je pisal leto dni pred smrtjo o svoji družbeni svetinji. Pogreb je bil tako lep, da njegova ožja domovina svojemu vernemu sinu na zadnji poti ni mogla lepše časti izkazati. P. M. P.

† M. Maksimilijana Kolenc.

Hoče. Mladeniča Alojzija Mulec smo 11. junija pokopali. V cvetu mladosti, komaj 21 let starega, nam ga je iztrgala jetika. Rajni je bil član tukajšnje mladeniške Marijine družbe ter je živel res po Marijinem zgledu kot drugi sv. Alojzij. Prav pogostoma je prejemal sv. obhajilo: Dokler ni še hodil v šole vsak dan, potem kot gimnazijec prav pogosto, večkrat na mesec. Še kot dijak 6. gimnazije se je vedno udeleževal skupnih sv. obhajil in naukov. Nikdar ni zahajal v slabe tovaršije ter je takoj posvaril, če je videl in slišal kaj takega, kar bi žalilo Boga. Velika je izguba naša, a mi se hočemo truditi, da ga posnemamo v njegovi ljubezni do Jezusa in Marije.

Od Sv. Petra pri Mariboru. 29. maj je bil za Marijine družbenice jareninske in obeh mariborskih dekanij dan duhovnega veselja in prerojenja. Pohitele smo k naši ljubi Mariji

Gorski pri St. Petru. Zastopana je bila tudi dekanija Sv. Lenart. V cerkvi so č. g. Ev. Vračko opisali pravo Marijino družbenico in njen namen med svetom: »Rotim vas, ne živite po svetu!« Med slovesno sv. mašo č. g. kanonika Fr. Moravca sv. obhajilo deklet. Po cerkvenem sv. opravilu se je začelo zborovanje na prostem v gozdu, kjer je deset govornic razpravljalo namen Marijinega otroka: pravo apostolsko delovanje Marijinih hčera. Večji deklinski shodi so velike važnosti, saj si na njih nabereмо novih moči, novega poguma, novega ognja, zato jih č. g. voditelji le večkrat prirejte, za trud vas bo poplačal Bog in Marija!

Iz Pišec. Na praznik Brezmadežne je bilo sprejetih 9 mladenk v Marijino družbo, ki šteje 100 članic. Sv. obhajil je bilo pretečeno leto 10.827. Pridno deluje evharistični odsek, pevski šteje 25 pevk, treznostni 32 članic, misijonski je nabral 100 udov za Misijonsko mašno zvezo in ji poslal 3469 K, tiskovni pa je pridobil 98 novih naročnikov za Slov. Gospodarja, ki ima 128 naročnikov. Bogoljubov je 70, Glasnikov 60. Marijin vrtec šteje 109 dečkov in deklic.

Na Ponikvi ob južni železnici na Stajerskem se je ustanovil v nedeljo, 7. majnika Marijin vrtec. Sprejetih je bilo 29 dečkov in 47 deklic, skupaj 76 otrok, ki bodo pozneje pomnožili vrste Marijine družbe mladeničev in mladenk.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Marija Kovačič, Škocjan pri Mokronogu. — Jerica Polanec, Sv. Jurij v Slovenskih gorah. — N. p. v m.l

Razno.

Kakršno življenje ... Iz zasedenega ozemlja se nam piše: Pod tem naslovom se je napisalo že dosti zgledov, naj napišem še jaz enega, ki je resničen, četudi žalosten. V nekem kraju je mnogo let stanoval gospodar ravno nasproti župnišču, komaj pet korakov proč, ki je bil silno vdan žganjepitju. Skoro slednji dan strašna kletev, otroci bežijo iz hiše, žena tepena, neštetokrat vsa krvava, a izredno močna; imela je 16 otrok. Vsaka druga bi bila že davno mrtva. Otroci, šoloobvezni seveda, brez vzgoje, lačni, raztrgani, spati so morali velikokrat pod tujo streho, mati pa zbežala, ker se je bala udarcev. In to vse se je godilo zunaj hiše tik pod farovškim oknom in to — cele ure. Za duhovnika naravnost neznosno! Med njegovo molitvijo — strašna bogokletstva in psovke, ki se ne dajo zapisati. Če se

je duhovnik oglasil? Poskusil je, pa je skupil še hujši vihar. Najboljše je bilo iti iz župnišča ven. Prišla je vojska. Iti je moral tudi on. Sedaj bo mir. Pa se je oglasil iz Sibirije, da se vrača in res je prišel — prvi. Nekaj časa je bil mir, ker na Ruskem ni bilo — vodke. Pa ni bilo dolgo tako. Ker sem vedel, kako je bilo v verskem oziru, sem najmlajšo hčerko prosil, naj reče očetu, da naj gredo k spovedi. Dobila je odgovor: Štiri leta nisem bil, pa še štiri ne bom šel. In res! Preteklega leta meseca septembra je bil dotični nenavadno divji. Ko je sosed kril svojo streho, mu je spodtaknil lestvico, da je padel doli in si kost izmaknil iz roke. Nastal je strašen pretep med grozno kletvijo. Par dni pozneje se je začelo grozno psovanje duhovnika z besedami: »Da bi vse farje strela ubila!« Beseda »far« neštetokrat in to je trajalo od pol 9. ure zjutraj do pol 5. ure popoldne. Ker mi je bilo le preveč, vložil sem tožbo zaradi razžaljenja časti ter zahteval strogo kazen in mir. To je bilo z j u t r a j. Gledam skozi okno na njega. »Danes mora biti eden mrtev,« tako je govoril in hodil z nožem okoli, da bi našel svojo ženo, ki je bila skrita na vrtu. Tedaj pa gledam. Gre gori po l e s t v i c i, kjer je imel spravljeno seno, da bi našel svojo ženo. Prišel je do zadnjega klina, izgubil je ravnotežje, padel na glavo na kamentla in — se ubil. Tako blizu duhovnika ... Bog mu bodi milostljiv!

I. B.

Krščanskega duha v družini! Zdi se, da pri nas pojmujemo veselje do duhovskega stanu. Tudi v tem oziru bi bilo želeli, da krenemo zopet nazaj in budimo po naših slovenskih družinah onega krščanskega duha, ki je korenina za duhovske poklice. Prav posebno se je izkazal vpliv dobre in pobožne vzgoje v angleški družini Vaughan. Globokoverna in pobožna mati, resen in skrben oče sta vzgajala kopico otrok, ki jima jih je Bog dal, v strahu božjem in v pravi pobožnosti. Poleg tega so imeli otroci še lep zgled v svojem stricu, ki je bil škof. Sedem sinov sta imela; prav vsi so postali duhovniki. Najstarejši († 1903) kardinal Herbert Vaughan je bil nadškof v Westminsteru; Roger Beda je bil benediktinec in pozneje nadškof v Sidney-u; Jožef je tudi sprejel redovno obleko sv. Benedikta. Trije sinovi so stopili v jezuitski red; še živeči P. Bernard Vaughan si je pridobil posebno veliko zaslug za razvoj katoliškega življenja na Angleskem. John Vaughan je bil tudi škof. — Od šesterih sestrá jih je petero šlo v samostan, šesta je bila vsled bolezni zadržana. Zares izreden blagoslov božji!

Dekliškim Marijinim družbam v vednost.

V soboto, 15. julija, je bila ta številka dokončana. V nedeljo, 16. julija, je bil pa v Ljubljani poučni sestanek predstojništev Marijinih družb za dekanijo Ljubljanska okolica. Zastopane so bile vse družbe, večinoma prav dobro, le nekatere boli slabo. Sklenilo se je, da družbenke na veselice (gasilske), na katerih se pleše, tudi streč ne smejo hoditi, če hočejo v družbi ostati; ker četudi ne gredo iz tega namena na veselico, pa vendar plešejo.

Pri tej priliki se je zazdelo potrebno objaviti glede teh sestankov sledeče pojasnilo, ki se vtakne naknadno tukaj v »Bogoljuba«:

Sestanki so napovedani zato zdaj skoro nedeljo za nedeljo, ker jih želimo opraviti to leto, kajti drugo leto pridejo na vrsto fantje. Če pa odlašamo, pridemo preveč v pozno jesen, ko so dnevi že kratki in bi daljne udeležence morale hoditi domov ponoči. Zamudili smo lepa meseca, maj in junij, ker je prišlo vabilo samo iz trebanjske in radovljiške dekanije; a je lažje priti na shod povabljen kakor napovedan.

Glede kraja je povedati to, da se izbere tak kraj, ki je vsem najlažje dostopen ali najbolj vabljiv. To je središče dekanije, ki je navadno na sedežu dekanije, včasih pa tudi ne; ali pa kaka božja pot, ki je v dekaniji, če ni preveč na koncu dekanije, kar bi bilo za udeležence nasprotnega konca predaleč.

Za ribniško dekanijo sestanek (30. julija) ne bo v Ribnici, ampak pri Novi Štifti; obenem splošen shod družb za vso dekanijo.

Za vrhniško (13. avgusta) — ali naj bo na Vrhniku ali na Zalestni gori? To vam bodo povedali gg. vodniki, s katerimi se medtem dogovorimo.

Za loško (15. avgusta) ostane Loka, ker imajo iz obeh dolin že itak daleč, a v Crngrob bi bilo še dalj; če bodo pa udeležence želele, se pa gre popoldne v Crngrob.

Za moravško (20. avgusta) — ali naj bodo Moravče ali Limbarska gora? Vam bodo tudi gg. vodniki povedali.

Za kamniško — Kamnik ali Homec?

Za Kranjsko — Kranj ali Sv. Jošt ali Velesovo? A če bo dež...

Za litijsko bo menda Šmartin najprimernejši.

Za leskovsko — Krško (ker v Leskovcu ni dvorane) ali Slinovec pri Kostanjevici?

Za cirkniško — Cirknica ali Križna gora?

Za šmarsko bo najpripravnejša Zatičina.

Za žužemberško — Žužemberk, Krka, Zagradec ali Šmihel?

Za semiško je središče v Črnomlju.

In za Kočevsko?...

Za oni del radovljiške dekanije, ki se zadnjič ni udeležil, bi se dalo narediti enkrat na blejskem otoku, kamor bi imeli bližje.

Tudi v dekanijah, od nas ločenih, Idrija, Postojna, Trnovo, Vipava bi se končno mogli napraviti taki sestanki, — če bi jih želeli. In če smemo sklepati po shodu v vipavskem Logu, menda taki ali podobni sestanki ne bodo neljubi. Če ne pride kaj vmes...

Sestanki imajo namen, članice izvežbati, da bi — seveda v pokorščini do gg. vodnikov — same bolj sodelovale pri vodstvu družb in razvile živahnejšo delavnost.

Dobre knjige.

J. Miklošič: Slovenska sv. maša za mešan zbor priredil p. Hugolin Sattner. Založila Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Partitura 8 Din, glasovi po 3 dinarje. Pokojni Miklošič je to mašo zložil v letih 1860—70 za moški zbor in so jo posebno dijaški zbori pri šolskih mašah radi peli. Prirejena je bila pozneje tudi za mešan zbor, pa slabo. Naš skladatelj p. Hugolin Sattner je to delo na novo lepo in pravilno harmoniziral in jo s tem rešil popolne pozabljenosti. Skladba je sicer preprosta, a vseskozi v pobožnem duhu in cerkvenem slogu zloženo delo, katero bo na poslušajoče vernike posebno učinkovalo. Priporočamo to lepo mašo vsem našim cerkvenim zborom prav toplo.

Odpustki

za mesec avgust 1922.

P. o. pomeni popolni odpustek.

v. o. pomeni vesoljna odveza;

br. pomeni bratovščina.

1. Torek. Danes od 12. ure opoldne pa do jutri opolnoči dobe v vseh farnih cerkvah

kakor tudi v podružnicah vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se morejo tudi darovati dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej; sv. obhajilo pa se more prejeti ali 1. ali 2. avgusta. Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni, ali vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba posebej hoditi k spovedi. Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, ga danes ni mogoče dobiti, ampak od sobote, dne 5. avgusta opoldne, do nedelje, dne 6. avgusta opolnoči, in se more tudi spoved opraviti že osem dni prej, t. j. od 29. julija naprej. Vendar pa ni mogoče teh odpustkov dvakrat se udeležiti. Kdor se jih torej udeleži danes in jutri, jih ne more zadobiti prihodnjo soboto in narobe.

2. Sreda, prva v mescu. Porcijunkula. P. o.: a) istim kakor 12. dan; b) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta. — Glede porcijunkulskih odpustkov glej včerajšnji dan.

3. Četrtek, prvi v mescu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi

4. Petek, prvi v mescu. Sv. Dominik. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj; d) istim kakor 12. dan.

5. Sobota, prva v mescu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja ter molijo po namenu sv. očeta.

6. Nedelja, prva v mescu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — V tistih farnih cerkvah, kjer je bila določena nedelja za porcijunkulski odpustek, se isti dobi od danes opoldne pa jutri do polnoči. Pogoji kakor 1. in 2. avgusta.

7. Ponedeljek. Sv. Kajetan. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) istim kakor 12. dan.

12. Sobota. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška;

tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Torek. Veliki Šmaren. P. o. a) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Sreda. Sv. Joahim. P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje.

17. Četrtek. Sv. Rok. P. o. istim kakor 12. dan.

19. Sobota. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Torek. Marijino sedmero veselje in prečišče Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; b) udom presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Četrtek. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Petek. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. Tretjerednikom v. o.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek. Sv. Avgustin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Danes je še precej dopisov, poslanih večinoma še v času, ko še ni bil napovedan naš novi koš. Dopisi so vsi okrajšani in v tej obliki so že vredni objave. Vedite pa, da je medtem že prišel v naše uredništvo novi koš, širok in globok, vedno pripravljen v svojem žrelu pogoltiti vse dopise, ki niso, kakor bi imeli biti. Ne, da bi ne bilo od nikoder več nobenega dopisa, to bi bilo dolgačas! Poročajte pa samo o stvareh, ki so kaj posebnega in spodbudnega za druge. Slabi dopisi so pa res največja pokora za urednika. Sempatja imajo kako dobro zrno v sebi, tako da jih nerad popolnoma zavrže, vmes pa tudi mnogo prazne slame, s katero ne ve, kaj bi počel. Dopis mora biti jedrnat in vedno poučen za druge. Sicer je potrat časa in papirja. Bojite se torej našega novega koša!

Kozje. »Bogoljub« ni za to, da bi grajal napake posameznih družb. To se mora doma opraviti. Obrnite se na pristojno mesto! In ko se družba poživí, tedaj sporočite!